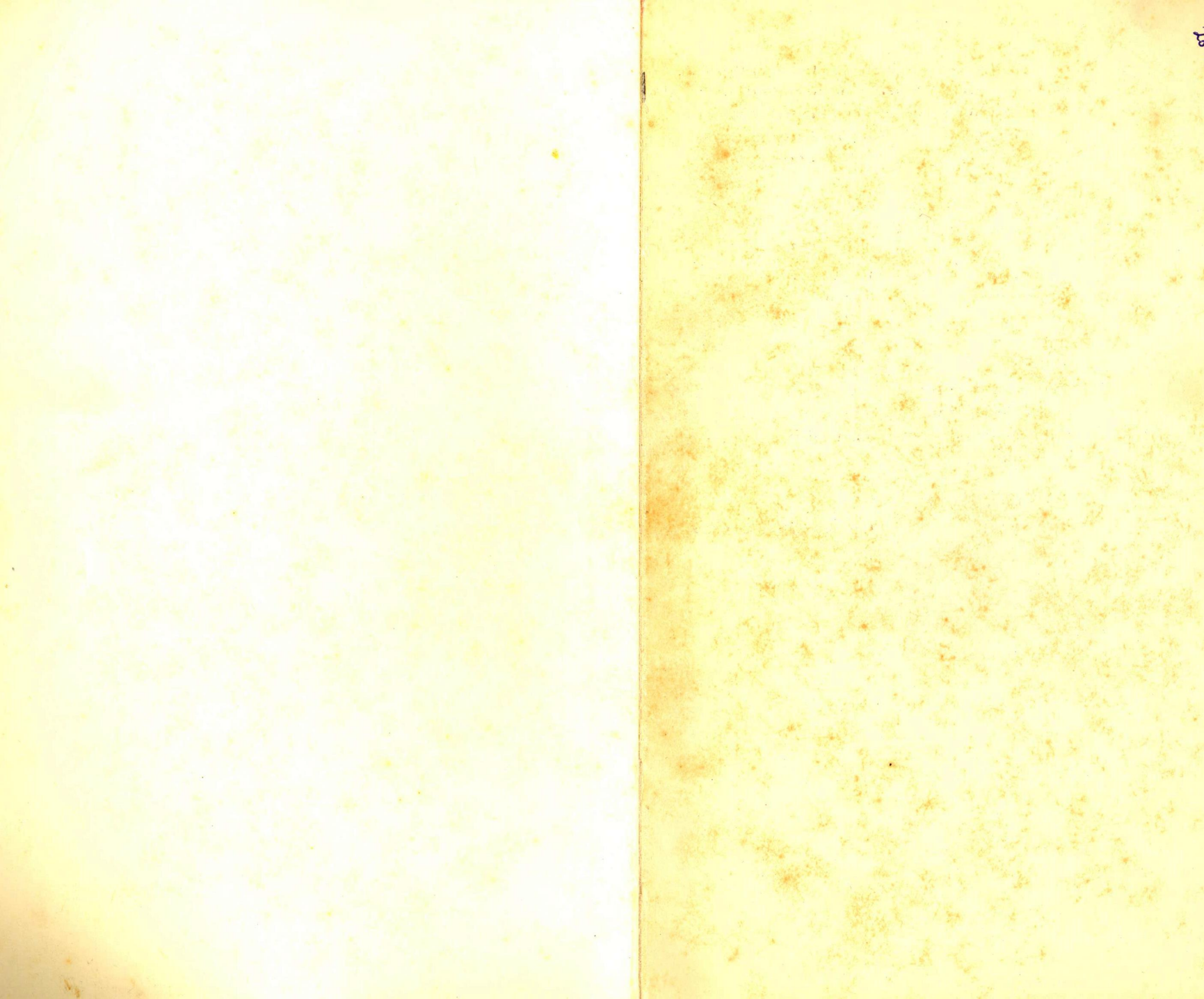

**TARA
MEA**

**EGLANTINA
DASCHIEVICI**

EGLANTINA DAŞCHIEVICI

TARA MEA

Madrid 1974

cu distincția
considerată
minunată
Român, erigore
leor, omagiu autoare
Galantina Dașchievici
19 Iulie 1974

Motto: *Fiat Voluntas Tua!*

DEDICAȚIE

Fratelui meu Căpitanul
Romulus Dașchievici
mort pentru Patrie
în 1943.

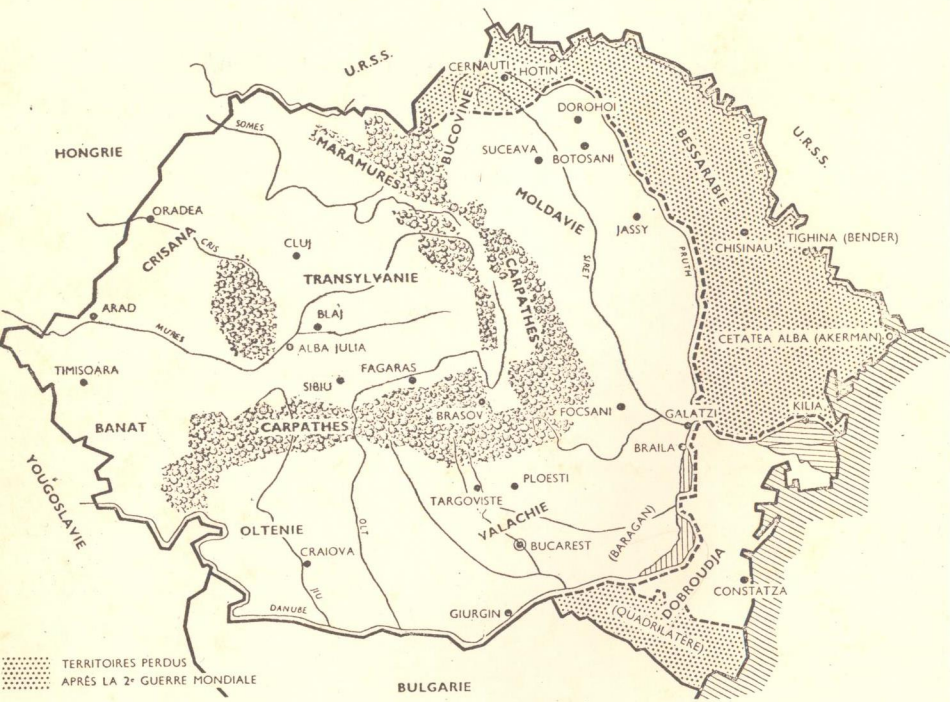
Depósito legal: M. 13.046.-1974

I. S. B. N.: 84-400-7469-7

Gráficas Benzal - Virtudes, 7 - Madrid:

Compoziții poetice și muzicale pe discuri:

- I Nostalgii pribege... In ȚARA MEA.
- II » » ... Pentru Patrie.
- III » » ... Invierea.
- IV Țara Mea.
- V Țara Noastră.
- VI Colinde și melodii de pe plaiurile României.
- VII Eminescu. Poezii. Melodiile de Eglantina Dașchievici.
- VIII Perlele României.

În acest îndelungat refugiu, care stim când a început pentru fiecare dintre noi, dar nu știm când se va termina, Românii plecați din țară și-au creiat situații noi întrând în activități foarte variate, care de cele mai multe ori nu aveau nimic comun cu domeniul în care lucraseră în țară. Dacă cea mai mare parte a trebuit să-și deschidă drumuri prin muncă stăruitoare și oboșitoare pentru asigurarea existenței și întreținerea familiilor, nu mai puțin un număr destul de important de refugiați a înțeles să-și rezerve o parte din timp, sau chiar în întregime, pentru lupta contra regimului comunist din țară. Această activitate cu caracter politic s'a desfășurat atât prin acțiuni publice întruniri, conferințe, serbări naționale și populare românești-cât mai ales prin scris. Ziare și reviste în limba română sau limbi străine au apărut în toate continentele pământului. S'au scris romane, lucrări filozofice de mare răsănet, studii istorice cari interesează epoca actuală, dar mai ales s'au scris poezii. Niciodată dictonul român «Românul se naște poet» nu s'a adevărit mai mult decât în acest refugiu. Mulți refugiați trăind sub imperiul sentimentului nostalgic al dorului de

țară și de familie au făcut apel la forma poetică pentru exprimarea stării lor sufletești. Poezia se naște în chipul cel mai natural atunci când sufletul omului vrea să vorbească. De aceea o și găsim ca producție umană încă din timpurile cele mai vechi. În fața naturii copleșitoare prin bogăția și varietatea ei, în fața manifestărilor misterioase ale forțelor acestei naturi din jurul lui, omul a înțeles instinctiv că el este supus unor puteri pe care nu le poate cunoaște și care îl domină. În încercarea de a se apropia de ele, omul a avut două mijloace; poezia și muzica.

Când sufletul lui a vorbit, s'a exprimat sub forma unor versuri cântate. Aici trebuie căutată origina poeziei și muzicii populare. Această caracteristică a sufletului omenesc o întâlnim și astăzi. Cântăreții în versuri ale acordului sufletului se înmulțesc atunci când împrejurări tragice și dureroase îl scot pe om din viața lui normală și-l obligă să trăiască în afară de mediul lui sau din rosturile lui obișnuite.

Acest fenomen s'a întâmplat și'n epoca aceasta de mari răsturnări sociale și uriașe deplasări de popoare. Dar este de constatat că numai puțini poeți au pus în versuri iubirea de neam, dorul de țară, tragedia poporului român, îndemnul la luptă pentru eliberarea poporului, etc. O bună parte dintre ei au deviat cu totul. Au uitat că suntem Români, că avem o țară frumoasă pusă'n lanțurile sclaviei, că aparținem unui popor de ale cărui origini putem fi mândri, că am avut un soldat viteaz care s'a sacrificat ca să păstreze hotarele țării și că cei care conduc astăzi țara nu sunt oamenii pământului, ci și-au vândut sufletul dușmanului de la răsărit. Acești

poeți scriu poezii care n'au nimic comun cu situația de refugiat, ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic deosebit în viața lor de toate zilele și nici în aceea a poporului român, când în realitate niciodată dela năvălirile barbarilor, poporul român nu a fost așa de amenințat în însăși existența lui fizică ca acum. Ba încă mai mult, unii dintre ei publică niște așa zise poezii din care nu se înțelege nimic. Nu găsești exprimat nici un sentiment; nici o idee nu răsare în tot cuprinsul acestor poezii; numai cuvinte puse unele lângă altele fără nici-o legătură între ele așa fel că nu au nici un sens cât de vag.

Față de aceștia, poeta Eglantina Dașchievici ne deschide sufletul ei stăpânit de un nepotolit dor de țară, în cartea «ȚARA MEA», străbătută dela început până la ultima pagină, de o nesfârșită iubire de țară, prezentată sub variate forme. Pământul țării, amintirea satului copilăriei, dorul de familie, mândria de a fi Româncă, îndemnuri la speranța eliberării patriei și o neclintită credință în Dumnezeu întâlnești la fiecare pas, pe măsură ce înaintezi în lectura acestor poezii.

Ca să scrii despre «Țara mea» este ușor și este greu. Este ușor pentru că toți purtăm în gândurile și'n peregrinările noastre în străinătate acel colț de pământ care se numește România. Fiecare dintre noi, oricât de multe preocupări zilnice am avea, avem momente când ne răsare'n minte amintirea unui eveniment din viața petrecută'n țară, sau numai chiar pur și simplu gândul că România nu este o țară liberă, și este condusă de un regim care-și sprijină autoritatea pe interzicerea oricărei libertăți propriie fiecărui om. Si atunci descoperi că «Țara mea» reprezintă tristețile și avânturile sufletului

tău și că se identifică cu credințele și speranțele tale.

Dar în acelaș timp este greu, pentru că iubirea de țară este un sentiment complex. Un sentiment care cuprinde într'însul toate amintirile și tot trecutul; iubirea de casă, de familie, de locul unde ești născut, întâmplările plăcute sau triste prin care ai trecut, petrecerile la care ai luat parte, succesele pe care le-ai avut, prietenii pe care îi știi acolo în țară sub un regim de sclavie, ochii pe care i-ai iubit, în fine tot ceia ce reprezintă viața pe care ai dus-o înainte de a fi refugiat, totul întră și se topește într'un spiritual amalgam de sentimente, care se numește «iubirea de țară». Nimeni nu se poate sustrage acestui sentiment, pe care îl trăiești în plinătatea lui numai atunci când dintr'un motiv sau altul nu mai ai posibilitatea să-ți vezi țara.

Ruperea de locul în care te-ai născut nu o simți atâta timp cât ești în țară, pentru că ori când poți veni să mai vezi casa părintească și să-ți reînvii amintirile copilăriei. Ori când poți revedea familia și prietenii. Astfel, ori unde te va fi purtat valul vieții, atât timp cât ești pe pământul țării tale și vorbești limba ta cu toți cei din jurul tău, iubirea de țară nu-ți frământă gândurile și nici inima nu suferă, Chiar dacă ești în afară de hotarele țării tale, încă nu este greu de suportat, dacă ai libertatea de a te întoarce ori când vrei.

Tragedia începe însă atunci când ți s'a tăiat calea care duce spre acele locuri și oameni care întră în amintirile tale. Dorul de țară se transformă în nostalgie și devine o suferință a sufletului, o durere a inimii, pe care o porți cu tine în tot locul. Activitatea zilnică nu-ți dă răgaz să trăiești cu acele amin-

tiri, dar câte odată, într'un anumit moment prielnic destăinuirilor, dorul de țară revine năvalnic la suprafață și atunci trebuie să lupți cu tine însuși, în tine însuși, ca să nu-l lași să se transforme în desna-dejde.

Din astfel de frământări s'a plămădit în sufletul autoarei creațiile ei poetice, în care a cântat în versuri de o rară sensibilitate patriotică, dorul de casă și iubirea de țară.

Ideia de libertate a poporului apare viguroasă în unele poezii și câte odată este însoțită și de o fierbinte rugăciune îndreptată către Dumnezeu ca să ajute poporul român să iasă de sub selavia ruso-comunistă. Astfel în poezia «Prin învierea Ta Isuse» este scris:

Isuse, auzi-ne rugăciunea înaltă,
Prin învierea Ta, Mântuitorule,
Al popoarelor de viață Dăătorule,
Inviază și Neamul meu cel românesc,
Scoțându-l din adânce și cruda lui robie;
Suferința-i cu lauri să fie'nconunată,
Iar sfânta libertate s'o aibă în vecie.

În această poezie autoarea crede cu tărie că libertatea poporului român stă în Atotputernicia Domnului. Ea își exprimă zbuciumul inimii în fața nedreptăților din lume și a suferințelor oamenilor și face apel la Isus ca la ultima salvare, să readucă libertatea pe pământul României. Ne mai având nici o speranță în dreptatea celor mari și puternici de pe pământ, nu i-a mai rămas poporului român decât rugăciunea fierbinte către Dumnezeu. Acest sentiment ne aparține nouă tuturor refugiaților. Du-

pă cele ce s'au petrecut pe acest pământ de la terminarea celui de-al II-lea războiu mondial, și se petrec încă sub ochii noștri înmărmuriți, am pierdut speranța unei dreptăți din partea oamenilor, și nu ne rămâne decât credința în salvarea țării prin Proemia Cerească.

La suferințele poporului participă și natura. În poezia «În țara mea» munții, râurile, soarele sunt apăsăți de o amară tristețe:

Acolo și cerul s'a întunecat
Si soarele privește'nfricoșat
La toată jalea pe pământ.

Dar cu toată această situație desperată, când se pare că totul este pierdut, autoarea ridică glas de buciim ca'n timpurile străvechi și cheamă la luptă pe toți Români, căci numai așa vom putea birui:

Suntem Români, Români vom muri,
Steaua țării noastre iar va străluci.
Mereu să luptăm
Și să arătăm
C'avem sânge de Roman.

Este cântarea celor care au căzut la Rovine, la Podul Inalt, la Răsboieni, la Călugăreni, la Plevna, la Mărășești, în atâtea alte lupte pentru independența Țării și a celor care au purtat în al II-lea războiu mondial culorile drapelului românesc până la Volga și Caucaz, ca să zdrobească fiara apocaliptică ruso-comunistă, și să salveze țara de permanenta ei amenințare la frontiera Nistrului.

Unde mai găsim astfel de chemări la luptă în poe-

zia actuală? În afară de cei foarte puțini poeți, ale căror poezii vibrează sub impulsul naționalismului, ar trebui să ne întoarcem înapoi la Andrei Mușșanu sau la Vasile Alecsandri ca să auzim acea vijelioasă chemare din «Deșteptarea României»:

Voi ce stați în amorțire, voi ce stați în nesimțire
N'auziți în somnul vostru acel glas triumfător?

Ca și acei înflăcăriți poeți ai timpurilor de re-deșteptare a poporului român, autoarea ridică în «Țara mea» un steag sub flamurile căruia să se adune toți luptătorii pentru eliberarea patriei.

«Țara mea» este în întregime nu numai o prezentare a dorului de țară, dar și un strigăt de alarmă adresat tuturor aceluia care prin prelungirea exilului încep să uite că rădăcinile lor sunt acolo în România.

12 Iunie 1972.

General Platon Chirnoagă

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu o integrală satisfacție, încadrată de timiditatea unei extreme modestii, prezint volumul de poezii «Țara Mea», iubiților cititori.

Traducerea tuturor poeziilor din acest volum în limba franceză, engleză și germană rămâne în manuscris.

Exprim profundă gratitudine tuturor binevoitorilor, care au contribuit cu apreciatul lor concurs.

Mulțumesc călduros Domnului Profesor Baron, Réal Bégin de Mélogue, care s'a oferit să revadă poeziile în versiunea franceză.

Domnului Sulo Mononen care mi-a dat un neprețuit ajutor, corectându-mi cu o nemărginită grijă, poeziile în versiunea engleză, îi aduc vii mulțumiri.

Continui cu mulțumirile adresate Domnului Profesor Walther Weidhaas, care m'a ajutat foarte mult la traducerea poeziilor în limba germană.

Rămân adânc recunoscătoare pentru multele sugestii primite din partea Domnului Maior Ion Bumăcescu care mi-a fost în permanență de un real sprijin.

Deși o notă melancolică și o sensibilă nostalgie

predomină aceste compoziții poetice, ele rămân animate totuși de forța morală a speranței într'un viitor apropiat mai bun și de credința în implacabila Justiție Imanentă.

Fie ca această vie speranță și neștirbită convingere să fie împlântate în sufletele tuturor, care, ca și mine, au suferit acest exil neîndurător cu imaginea aprinsă în inimi și cu icoana libertății și independenței României.

Iulie 1973.

Chicago-Illinois-USA.

Eglantina Dașchievici

SLAVĂ ȚIE, SLAVĂ ȚIE!

Slavă Ție, Slavă Ție, Domnul Nostru Sfânt,
Slavă Ție, Slavă Ție în Cer și pe Pământ!
Mila Ta de oameni noi cu toți o știm,
Umili în genunchi cădem și Te preamărim.

Slavă Ție, Slavă Ție, Tatăl nost'din Cer,
Slavă Ție, Slavă Ție, în Tine mereu sper!
Mare Ți-e puterea Ta, Divine Creator,
Și în orele grele, Tu vii într'ajutor.

Slavă Ție, Slavă Ție, Impărat Ceresc,
Slavă Ție, Slavă Ție în tronul Dumnezeesc!
Binecuvântează Doamne, fii îndurător
Și redă în fine pacea oricărui muritor!

Ah, dac'ar putea cei ce nu mai cred în El
Luminați să fie și să'nalțe rugi spre Cer.
Slavă Ție, Slavă Ție, Domnul Nostru Sfânt,
Slavă Ție, Slavă Ție în Cer și pe pământ!

RUGĂCIUNEA UNEI EXILATE

 Prea Curată Fecioară Marie.

Umilă'n fața Ta îngenunchez.

Azi, vremuri grele de urgie

Apas'asupra'ntregului Univers.

O, Maic'a lumii, o, sfântă Marie,

Tu care ești bună și totul ierți,

Salvează-ne dintr'o grea viețuire,

Ușurând a popoarelor vieți.

E rugăciunea unei exilate,

Căreia Tu i-ai susținut credința,

Că pe cei care urmează calea Ta,

Tu îi învăluie cu-a Ta bunătate.

Sunt minuni ce se petrec în lume,

Ce Tu voiești din grația Ta să împarți.

Fă într'o zi dreptatea să răsune

Pentru ca toți să ne putem numi frați!

O, Maică Născătoare de Dumnezeu,

Te rog ai milă și de neamul meu,

De țara mea, care e'n suferință,

Redă-i liniștea și-a ei biruință.

E rugăciunea unei exilate;

Luminând mintea celui mai păgân,

Iartă greșitele noastre fapte

Și pune sfârșit durerii pe pământ!

ROMÂNIA-I ȚARA MEA!

România-i Țara mea!

Care cum să n'o iubesc,

Mândră, cum mi-o amintesc

In splendoarea-i de-altădat'?

Numai Tu, bun Dumnezeu,

I-ai ridica chinul greu...

Ah, mi-e dor de Țara mea!

România-i Țara mea!

Care cum să nu mă lege

Mama, care m'a legănat

In atâtea nopți de veghe?

Norocul ce mi l-a cântat

I-atât de mic, și'ntunecat...

Ah, că nu-s în Țara mea!

România-i Țara mea!

Care cum să pot uita

Mândra Țară Românească,

In lume cum nu e alta?

Numai Tu cu-a Ta putere

I-ai șterge a ei durere...

Ai milă Doamne, și de ea!

România-i Țara mea!

Care cât oiu pribegi?

Minunea când s'o'implini?

Intronarea sfintei dreptăți,

Nu a prezentei realități!...

Iatăt de mult timp! O, Doamne,

Acum, îndură-Te de ea!

SCUMPĂ ROMÂNIE!

Scumpă Românie, întru vecie
Să trăiești neîncetat!
Gloria străbună să nu apună
Pe-al tău pământ predestinat.
Pronia Cerească să te ocrotească
Țară slăvită din moși strămoși.
Scumpă Românie, întru vecie
Să trăiești neîncetat!

Scumpă Românie, fii o făclie
Neamului tău neînfricat!
Clopotele sune, fiii-ți să se-adune
În leagănul tău fermecat.
Țară duioasă, gintă latină
Tu porți o aureolă divină.
Scumpă Românie, întru vecie
Să trăiești neîncetat!

Scumpă Românie, din cruda robie
 Să-ți vezi Neamul înviat!
 Din nou să apară fala de-odinioară
 Si gloria voevodală.
 Noi în pribegie, ne rugăm mereu
 La bunul și marele Dumnezeu,
 Ca tu Românie, întru vecie,
 Să trăiești neîncetat!

SCUMPA ROMÂNIE!

Maestoso

De Eglatina Dașchievici

Handwritten musical score for the song "Scumpă Românie!". The score is written on ten staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The tempo marking "Maestoso" is written above the first staff, and the composer's name "De Eglatina Dașchievici" is written to the right. The lyrics are written below the notes. The score ends with a double bar line on the tenth staff.

SCUMPA ROMÂNIE!

SCUMPA ROMÂNIE, ÎNTRU VECEIE

SĂ TRĂIEȘTI NEÎNCETAT!

GLORIA STRĂBUNĂ SĂ NU ARIUNA

PEALTAU PĂMÂNT PREDESTINAT! PROPIA CE-

REASCĂ SĂ TE OCROTEASCĂ, ȚARA SĂA-

VIȚĂ DIN MOȘI STRĂMOȘI. SCUMPA ROMÂNIE

NI-E, ÎNTRU VECEIE SĂ TRĂ-

IEȘTI NEÎNCETAT!

IN ȚARA MEA

În Țara mea cu holdele de aur,
Cu falnici munți, cu păduri seculare,
Domnește o tristețe-amară.

Acolo, azi, durerea nu se curmă,
Și pe-orice chip este brăzdat'o urmă
De-atâta sbucium și de chin.

Acolo și cerul s'a'ntunecat
Și soarele privește'nfricoșat
La toată jalea pe pământ.

Acolo și râurile sfioase,
Poveștile cu zânele frumoase,
Le țin ascunse'n albia lor.

Și blânda lună cu-ale ei făclii
De fiicele și de-ai Țării fii,
În taină-și deapăn'amintiri.

Munți, păduri, holde, râuri,
Nu'ncetați a aștepta,
Că dreptatea va triumfa
Și'n Țara mea!

ÎN ȚARA MEA de Egl. Daschievici

Adagio. dolce

IMP TA-RA MEA CU HOL-DE-NE DE A-UR, CU FAL-NICI
MUNȚI, CU PĂ-DURI SE - CU - LA - RE, DOM -
NEȘ - TE O TRIS - TE - TE-A-MA - RĂ, DOM -
NEȘ - TE O TRIS - TE - TE-A - MA - RĂ. 2. A
TRI. MUNȚI, PĂ-DURI, HOL-DE, PĂ - URI,
NU'N-CE-TAȚI A AȘ - TER-TA, CĂ DREP-TA-TEA VA
TRI-UM-FA ȘI'N ȚA-RA MEA,
CĂ DREP-TA-TEA VA TRI-UM-FA ȘI'N ȚA-RA MEA.

EXILUL

Desrădăcinat, fără Țară, fără cămin,
Cu o înfățișare stranie, izolat, fără curaj,
Căutând un loc care să-i deie un sălaș,
Acesta-i exilatul, care-și duce viața'n chin.
Imprăștiate-i sunt speranțele și gândurile;
Nu voce drăgăstoasă
Și nici-o mângâiere;
Nu o strângere de mână duioasă,
Nici urmă de'nțelegere;
Nu apărare cu omenie,
Ci un străin în pribegie,
Acesta-i exilatul care-și duce viața'n chin.

De peste țări și mări aud chemări;
Chemări ce-aprind în suflet icoane duioase,
Visări de reîntoarcere acasă.
Căci după cum avem o singură mamă,
Așa avem o singură Țară.
Inima mea e sdrobotită,
Limba mea prea mută,
Vocea mea în lacrimi
Rămâne tăcută c'un suspin;
Nu apărare cu omenie,
Ci un străin în pribegie,
Acesta-i exilatul care-și duce viața'n chin.

Dar cine să audă gemetele noastre?
.....
.....

Atâta timp cât suflarea și viața este'n noi,
Doamne, noi, exilații, plângem și ne rugăm;
Dă-ne puterea ca oțeliți în nevoi,
Cu seninătate exilul să-l înfruntăm.

Fă ca cei puternici să gândească
La cei ce așteaptă o viață mai omenească,
O viață de'nțelegere, o viață mai firească,
O viață'n Țara noastră, nu pe pământ străin,
Și nu a unui exilat, care și-o duce'n chin.

DESIDERIUM PATRIAE Dorul Patriei

Eu sunt dulcea Patrie a voastră.
E-atâta vreme de când vă duc dor...
Credeți în îngerul vosťpăzitor!

Eu sunt dulcea Patrie a voastră.
Care vă țin încă în speranță,
Că'n curând va fi pace și dreptate
Și va birui nobila libertate.

Atunci bravii și doriții mei fii,
Si voi, mândre fiuce, veți reveni;
Surâsul tineresc veți recăpăta
Iar grelele suferințe le veți uita!

Crunți călăi, puneți toți armele jos,
Voi, care nu mai credeți în Hristos!
Voi, inima mea crud mi-ați însângerat,
Toți, în cete de mișei, m'ați renegat.

Copiii mei, cât vă veți bucura
Când Domnul Sfânt mă va elibera!
Când cătușe și lanțuri nu vor mai fi,
Când înviați, cu toți ne vom regăsi.

Eu sunt dulcea Patrie a voastră.
Implinit va fi însfârșit al meu dor...
Fericit, adevăratul nost'popor!

CÂNTEC DE LEAGĂN

Dormi ușor, dormi, puiul mamei,
Legănat!
C'am să-ți cânt cântec de leagăn
Ca s'adormi încet și lin...
Ingerii vin să te aline
C'un sărutat.

Maica Domnului vegheze
Asupra ta!
În veci să te protejeze
În întreaga-ți viață grea!
Scump odor mic și îndrăgit
De mama ta.

Am să-ți cânt duios și dulce
Jalea mea.
Glia noastră poart'o cruce...
Dar a norocului stea
Intr'o zi va lumina
Și Țara ta.

Și-atunci, copil cuminte,
Toți ai tăi,
Se vor îmbrăca'n veșminte
Și cu ceata de eroi
Ingerii'n Cer vor psalmia
Victoria!

LUPTĂ EROIC, ROMÂNE!

Dumnezeu, Tu ești suprema lege,
Indură-Te de Neamul Românesc.
Lanțurile sclaviei să se deslege,
Redând o viață nouă, unui popor vitejesc.

Ești Tu, slăvită Țară și Patria mea,
Lăcaș sfânt ce'n suflet Te purtăm.
Lăuri vor împleți'nsfârșit victoria,
Căci pentru Tine noi greu luptăm.

Crede și nu uita o clipă, Române,
Cu noi este bunul Dumnezeu.
In contra cruntelor hoarde păgâne,
Luptă eroic, Române, luptă mereu!

Luptă cu condeiul, luptă cu fapta,
Spune cu curaj, cine-i Neamul tău.
Prevestiri ferice la orizont s'arată,
Cu totul izgonit va fi demonul rău.

'Nalta'nțelepciune s'o ții alături
De tine, Române! Să nu te părăsească,
Să nu schimbi dragostea prin ură
Și'ntr'una să urmezi vrerea dumnezeiască!

Români, suntem în ceasul cel din urmă,
Pregătiți-vă de ziua Libertății!
Speranța, comoara din noi nu se curmă,
Când știm că-i vine rândul și Dreptății.

Inainte! Viteji, de-acum și totdeauna!
Ura! Trăiască bravul popor vitejesc!
La luptă aprigă! Să înfruntăm furtuna,
Ura! Trăiască'n veci Neamul Românesc!

SUNTEM ROMÂNII!

Suntem Români, Români vom muri,
Pentru Țara noastră, noi ne vom jertfi.
Suntem credincioși,
Demni de strămoși,
Și-am făcut un legământ;
Pentru Țara noastră, noi ne vom jertfi,
Pe dușmanii aprigi îi vom birui.
Invocăm divinul Protector,
Să fim strânși
Sub steagul tricolor.

Suntem Români, Români vom muri,
Steaua Țării noastre iar va străluci.
Mereu să luptăm
Și să arătăm
C'avem sânge de Roman.
Steaua Țării noastre iar va străluci,
Și din patru unghiuri ea ne va uni,
Fiindcă e legată de destin
Ce-l făurim
Pentru un scump cămin.

Suntem Români, Români vom muri,
Pentru ziua mare să ne pregătim.
Mândri să fim

Și să ne-amintim
 De-ai noștri sfinți părinți.
 Pentru ziua mare să ne pregătim,
 Uraganul vajnic să-l doborîm.
 Să cântăm un imn înălțător
 De biruitor
 Sub un soare nou!

SUNTEM ROMÂNII! de Eglantîna Pasdierca

Resoluto

SUN-TEM RO-MÂNII, RO-MÂNII VOM MU-RI,
 PEN-TRU TA-RA NOAS-TRĂ, NOI NE VOM JERT-FI.
 SUN-TEM CRE-DIN-CIOSI, DE NE ÎDE ȘTRĂ-NOSI,
 ȘI-AM PĂ-CUT UN 4E-GĂ - MÂNT;
 PEN-TRU TA-RA NOAS-TRĂ, NOI NE VOM JERT-FI,
 PE DUS-MA-NII A - PRIGI ÎI VOM BI-RU-I.
collando
 ÎN VO-CĂM DI-VI-NUL PRO-TEL-TOR,
 SĂ FIM STRĂNȘI SUB STEA-GUL TRI-CO-
 LOR. —

DOINA DIN FLUIERAȘ

Intr'un colț de raiu al României,
Văd oițe și-un mic ciobănaș,
Care-și varsă aleanul gliei
Cântând doina din fluieraș.

E o doină care străbate
Munți și văi, ape și dealuri,
Și-ajunge aici, în străinătate,
Venind de pe-a noastre meleaguri.

Cu o rugăciune ea se'mbină,
Dând nădejdi celor obidiți,
Care'n fața ce e scris se'nchină,
Așteptând ziua marei biruinți.

O, Țara mea, de noi iubită,
Spre tine-mi îndrept gândul mea;
Și în inima mea oropsită
Nu-mi rămâne decât Dumnezeu.

Altădată în copilărie,
Cântam Doine și jucam Hori...
Azi, în trista mea pribegie,
Suspîn și plâng adeseori.

Dar speranța nu mă lasă,
Că și nouă ne va fi dat
Să cântăm Doina din nou acasă
Și să jucăm Hora la noi în sat.

STEAG STRĂBUN!

Români, plecați-vă genunchii
În fața steagului străbun!
El e simbolul Țării noastre,
El ne unește și ne'nalță,
El ne'nsoțește'n dureri și bucurii.

Pandurii lui Tudor, Plăeșii lui Ștefan,
Oștenii lui Mihai, Horia, Cloșca și Crișan,
Și cei căzuți sub el în luptele năprasnice
Înscriși sunt pe veci cu litere de aur
În ale steagului nostru flamuri.

Steag sfânt al inimilor noastre,
De-atâta timp tu ești îndoliat,
Că neamul tău cel vitejesc e'ndurerat,
Că Țara ta în grea cumpănă se află,
Că fiii tăi sunt risipiți în lumea toată.

Dar bun și mare e Dumnezeu!
Când tu ai înfruntat așa de grele furtuni,
Cum oare să nu fluturi tu a tale trei culori,
Nu numai în colțurile acestei lumi,
Ci și pe pământul tău «liber» străbun?

Că flacăra ta nu se va stinge
Steag sfânt, stropit cu atâta sânge
Atât timp cât în moșia strămoșească
Nu va înceta să viețuiască
Ultima nobila suflare românească.

SUB CERUL DULCEI BUCOVINE

Nu-i veselie acum, nici cânt,
Ci toate plâng, toate plâng.

Ți mi amintesc și-acum cu duioșie
De fericita mea copilărie,
De raiul de-altădat'al Bucovinei,
Țara Fagilor, Țara strămoșilor mei.

Mărețele icoane-ale naturii,
Acolo'n vrăjitul murmur al pădurii,
Acolo, sub bolta albastră-argintie,
Mi-au apărut din frageda-mi copilărie.

Acolo e trecutul unui neam pios,
Cu Ștefan Domnul, Atletul lui Hristos.
Azi, smulsă ești tu, scumpă Bucovină,
Din trunchiul Patriei, a ta mumă.

Dar Doamne, Dumnezeule Prea Sfinte,
Induioșează-te de-a noastră rugămintे;
Adu pacea și veselia'n fine
Sub cerul dulceli, dulceli Bucovine!

ODĂ EROILOR ROMÂNI!

Țara mea, fii pe pace!
Când din vultur, vultur naște,
Pe moșia străbună
Un neam e greu să apună.
Patria vă salută, Eroi ai unui neam sfânt.
Glorie vouă în Ceruri, Glorie vouă pe pământ!

Fii mândră, dulce Românie,
Leagăn de Eroi!
La glasul Tău într'un sublim avânt,
Feciori ca brazii, în gloanțe și'n șrapnele,
In ploaie și în vânt,
De-alungul veacurilor
Luptat-au
Să Te apere de nevoi.

Fii mândră, dulce Românie,
De-ai Tăi Eroi!
In dorul lor de libertate
Ca șoimii, în fața cruzilor dușmani,
Luptat-au ne'nfricat
De-alungul miilor de ani
Avându-Te
Pe Tine de apărăt.

Nu plânge, Dulce Românie,
Pe-ai Tăi Eroi!
Preamăriți Fii ai Neamului,
A voastre cruci cu făclii de veghe
Stau ne'ncetat aprinse,
Și'n veacul veacului
In noi toți
Pentru voi sunt sădite.

Fii mândră, dulce Românie,
Tu ai încă Eroi!
Eroii grelelor zile de-azi,
Ce pe-a Tale plaiuri cu miile-au rămas,
Ei sunt urmașii «viilor Eroi».
Eroii nu au moarte,
Ci-o vieță înviată
In zilele de-apoi.

Patria vă salută, Eroi ai unui neam sfânt.
Glorie vouă în Ceruri, Glorie vouă pe pământ!

All.^{to} quasi Andante

ODĂ EROILOR

TA-RA MEA, FII PE PA - CE! CÂND DIN
 VULTUR, VULTUR NAȘ-TEȘI PE MO-ȘI - A STRĂ-BU-
 NA UN NEAM E GREU S'A-PU -
 NA PA-TRIA VĂ ȘA-LU-TĂ, E-
 ROI AI U-NUI NEAM SFÂNT! GLO-RI-E VO-UĂ
 ÎN CE-RURI, GLO-RI-E VO-UĂ
 DE PĂ-MÂNT! GLO-RI-E VO-UĂ
 ÎN CE-RURI, GLO-RI-E VO-UĂ -
 DE PĂ-MÂNT! ȘI PII MÂN-DRĂ, DUL-CE
 RO-MÂ - NI - E, LEA-GÂN DE E -
 ROI! LA GLA-SUL TĂU ÎN-TRUN SU-BLIM A-
 VÂNT, FE-CIORI CA BRA-ZII, ÎN GLOANTE ȘI ÎN ȘAR-DE-LE,

ROMÂNII

De Eglatina Dașchierici

con moto.
 ÎN PLOA-IE ȘI ÎN VÂNT, DE-A-LUN-GUL
 VEA-CU-RI-LOBĂR-TAT - AU ȘA TE A-PE-RE
 DE NE-VOI 4. FII MÂN-DRĂ, DUL-CE RO-MÂ - NI - E,
 TU AI ÎN-CĂ E-ROI! E-RO-II GRE-LE-LOR ȘI-
 LE DE AZI, CE DEATA-LE PLA-IURICU MI-I - LE AU RĂ-MAS. EI SUNT UȘI
 MA ȘII "VI-I - LOR" E-ROI.
 RO-II NU AU MDAR-TEȘI O VIA-ȚĂ ÎN-VI-A-ȚĂ ÎN ZI-LE-LE, DE-A-
 POI, E-RO-II NU AU MOARTE, ȘI OVIATĂ ÎN-VI-A-ȚĂ ÎN ZI-LE-LE
 DE-A-ROI. PA-TRIA VĂ - ȘA-LU-TĂ, E -
 ROI AI U-NUI NEAM SFÂNT! GLO-RI-E VO-UĂ ÎN CE-RURI,
 GLO-RI-E VO-UĂ DE PĂ-MÂNT, GLO-RI-E VO-UĂ ÎN CE-
 RURI, GLO-RI-E VO- UĂ DE PĂ-MÂNT!

CÂNTEC

Dedicat Românilor Pribegi

Departe de-a lor glie,
Românii ascund durerea,
Unindu-se'n frăție,
Mărind astfel puterea.
Conduși de-un gând nețarmurit
S'ajute și s'aline,
Unde soarta a hărăzit
Boală, durere și suspine.

Cu dorul lor în piepturi
De Țara din povești
Vor preamări de-apururi
Faptele strămoșești.
Că nici-un neam nu pierde
Fie cât de asuprit,
Când ai săi fii cu putere
Țin tot ce e consfințit.
O, Doamne Dumnezeu,
Ajută-ne pe noi.
O, Doamne Dumnezeu,
Ajută-ne!

Și tot ce-i sfânt în viață
Ca limba și credința,
In vremile de față
Jur'a le apăra.
Și'n plină armonie,
Retrăind pe-al lor pământ,
Ei vor susține în vecie
Numele brav de «Român».
Cu dorul lor în piepturi
De Țara din Povești
Vor preamări de-apururi
Faptele strămoșești.
Că nici-un neam nu pierde
Fie cât de-asuprit,
Când ai săi fii cu putere
Țin tot ce e consfințit.
O, Doamne Dumnezeu,
Ajută-ne pe noi.
O, Doamne Dumnezeu,
Ajută-ne!

FRUMOASĂ BASARABIE!

Fopila Țării noastre,
Frumoasă Basarabie,
In sânul tău tu ții comori;
Cetăți cu umbre de Eroi,
Plaiuri cu mândri sori.
Hotin, Cetatea-Albă,
Orheiul și Soroca
De strajă stau
Din cele mai vechi timpuri,
Iar din tăcutele ruinuri,
Barasab cu șirul de străbuni
Și cei ce s'au jertfit
Spun

C'un destin bun ți-e merit.
Frumoasă Basarabie,
Ție, un destin bun
Ți-e merit.

Nistrule, du pe-a tale valuri
O rugăciune fierbinte.
Paharul suferinței tale
Să fie pe sfârșite.
Și tu, Crăiasă din Povești,
In veac, de-apururi să viețuiești.
Frumoasă Basarabie,
In veac de-apururi să viețuiești!

DOINA STRĂINĂȚĂȚII

Foaie verde, Foaie dragă,
Umblu eu în lumea largă,
Cu pustiu-mi sufletesc
Ce în mine-l sălășluiesc.

Rău, mamă, m'ai blestemat
Să bat țări în lung și'n lat
Și numai printre străini
Să-mi duc al vieții chin.

Și-așa-mi vine uneori
In suflet un jalnic dor;
Dor de lunci, dor de văi,
Dor de Țară și de-ai mei.

Ajuta-m'ar Dumnezeu,
Să-mi ridic blestemul greu,
Și de nu, atuncea mamă,
Lângă tiene tu mă cheamă!

OF,OF,OF!

Of,of,of și vai de mine,
Plânge inima în mine,
Că azi îmi fac numai parte
De-o tristă singurătate.
De-o singurătate.

Nu pot lega două fire,
Of,of,of și vai de mine,
Ci mereu fără de rost
Gândesc la ce-odat'am fost.
Gândesc la ce-am fost.

Așa plâng eu după tine,
Of,of,of și vai de mine.
După tine, Țară dragă,
Plânge inima-mi pribeagă.
Inima-mi pribeagă.

O, CE VESTE MINUNATĂ!

O, ce veste minunată
În curând ne va fi dată:
Țara noastră liberată,
Pribegia terminată.

Goarne cerești trâmbița-vor,
Acasă pe fii chema-vor,
Când va sosi ceasul sfânt
Să călcăm pe-al nost'pământ.

Acolo să sărbătorim
Nașterea lui Isus din plin.
Și pe Maica Lui Cea Sfântă
S'o slăvim acolo încă!

Iară noaptea de Crăciun
Cu'nvoirea Celui Bun
S'o facem cu sănătate
În Țară, nu'n străinătate!

Pân'atunci în așteptare
De o veste-atât de mare,
Doamne, dă-ne tuturor
An An bun și'nfloritor!
Ca eu să vă sorcovesc

Pe pământul românesc,
Feciori mândri-ai Țării mele:
Ai Moldovei și Olteniei,
Transilvaniei și Dobrogei,
Basarabiei și Munteniei
Și pe cei ai Bucovinei!

AJUN DE CRĂCIUN

In astă noapte înstelată,
Pe cer o cruce se arată.
Ea vine să ne vestească
Nașterea Dumnezeiască.
Este semnul biruinței,
Al iubirii și credinței.

Astăzi s'a născut Isus
Cu harul Celui de Sus.
Să-L măriți și să-L cântați
Ca creștini și-adevărați frați!
Prin iubire și credință
Afla-vom marea biruință.

El vine cu Dunul Sfânt
Să'ntroneze pe pământ
Pacea, dragostea, mărirea
Domnului de-apururea.
Dumnezeu fie slăvit
Și numele Lui preamărit!

SOLI DEO GLORIA!

Isus azi e'ntre noi.
Cântați venirea Lui,
Căci El e Domnul Sfânt!
Cântați și laudați
Și vă bucurați,
Căci El e Domnul Sfânt
Trimes pe-acest pământ!
«Deschidem a noastre inimi
Și Ție ne'nchinăm,
Căci Tu ești Domnul Sfânt!
MĂRIRE ȚIE, MĂRIRE ȚIE PE PĂMÂNT!»

Isus azi e'ntre noi.
Cântați venirea Lui,
Căci El e Domnul Sfânt!
Cântați și laudați
Și vă bucurați,
Căci El e Domnul Sfânt
Trimes pe-acest pământ!
«Dragostea Ta să ne fie
Răsplata tuturor
Acum și în vecie!
MĂRIRE ȚIE, MĂRIRE ȚIE PE PĂMÂNT!»

PE PĂMÂNT, TE CHEMĂM PE TINE!

Tată Mântuitorul, Eternul Rege Sfânt!
Slavă Lui in Ceruri, slavă Lui pe pământ!

Pe pământ, Te chemăm pe Tine, Divinul nostru
[Mântuitor,
Pătrunde în a noastre inimi, luminând mintea tu-
[turor!

In mic copilaș, azi Tu Te arăți întregii lumi creștine
Și ca'n atâtea alte dăți, împraștii numai iubire.

Ascultă a noastră rugăciune; Cu'n trainic legământ
De sfântă pace, Impărăția Ta să fie aici, pe pământ!

Căci înțelegere, omenie, lumină ne lipsește.
Nu-i dragoste, nu-i armonie, Intunericul stăpâneș-
[te...

Pe Tine, Isuse, Te chemăm, Te implorăm; Rămâi
[pe pământ!
Impacă oamenii'ntre ei, împacă-i cu Domnul Sfânt!

Lumina Stelei să ne-adune la ieslea blândului Isus!
Slavă Lui pe pământ, Slavă Lui întru Cel de Sus!

CRĂCIUNUL COPILĂRIEI

Motto:

In exil avem de toate
Dar nu dragoste de frate,
Nici de mamă, soră, tată,
Că-s în Țară'ndepărtată!

^
Între dealuri pitulat
Doarme liniștit un sat,
Cu căsuțe sub zăpadă
Ce-abia pot ca sa se vadă.
De cu noapte, la ferestre
Apar luminiți modeste
Și'n omătul ne'ntinat
Trec femei la tămâiat.

Mai târziu sosesc în tindă
Copii, ce cântă colindă,
Cu Vicleiul și cu Steaua
Infruntând frigul și neaua.
Vin cu Capra și Buhaiul
Și Magii cu tot alaiul,
Iar în pocnete de bici,
Plugșorul cu voinici.

Din case ies gospodine
Cu nuci, mere și smochine
Și le'mpart la copilași

Imbrăcați ca ciobănași.
După datini creștinești
Erau ospățuri strămoșești.
Frig afară, cald în casă,
C'abureau mâncări pe masă.

.....
Toate-aceste retrairi
Sunt duioase amintiri,
Ce constituie'n exil
Al Patriei elixir.

MOȘ CRĂCIUNE, MOȘ CRĂCIUNE!

BUN VENIT», îți spunem, Moș Crăciune!
Noi astăzi cu toții te așteptăm,
Sperând să ne-aduci numai vești bune,
Ca astfel și noi să ne bucurăm.
«Bună», vă zic eu vouă, dragi copii!
Iată-mă cu greu ajuns acum la voi.
Ce bucuros sunt și vesel c'am venit,
Având o sarcină de împlinit.
Stați și mă ascultați
Acum, în Noaptea Sfântă de Crăciun!

La plecare, un bătrân m'opri;
«Moș Crăciune, ai grijă nu uita,
Acolo, departe, pe-ai noștri fii
Care-abia așteaptă sosirea Ta».
Și lelița Ruxandra din pridvor,
Cu ochii în lacrimi, încet mi-a șoptit;
«Moș Crăciune, spune-le c'al lor dor
Cu-al nostru este împletit.
Dar nu va trece mult
Și în curând va fi împlinit».

Și bătrânii munți, ape și văi,
Cu toții, din suflet ei m'au rugat
Să iau drumul spre aceste căi,
Să vă spun că nici ei nu v'au uitat.

Iar doi copilași din urmă m'au ajuns;
«Du-le Moș Crăciune, vestea cea mare,
La Betleem s'a născut Pruncul Isus
Pentru a omenirii scăpare.
Să-L preaslăvească
Pe Fiul Domnului Nou Născut!»!

Iar Eu am încă de adăugat
Vouă, din acest ținut depărtat;
Nu pierdeți încrederea în Dumnezeu
Care v'a dăruit pe Fiul Său!
«Mulțumim Ție, drag Moș Crăciune,
Care ne-ai legănat și'n copilărie;
Și la anul în Țara Românească,
Unde dorim cu toții să, trăim,
Dat să ne Fie,
In veselie să Te sărbătorim.
Moș Crăciune, Moș Crăciune!»

MOS CRĂCIUNE, MOS CRĂCIUNE!

Andante sostenuto

de Ecolautița Doșchavici

mp "BUN VE-NIT!" și SPU-NEM, MOS CRĂ-CIU-NE!

NOI AS-TĂZI CU TO-ȚII TE AȘ-TEP-TĂM,

p ȘE-PRĂND SĂ NEA-DUCI NU-MAI VEȘTI BU-NE,

CA AST-PEL ȘI NOI SĂ NE BU-CU-RĂM,

p CA AST-PEL ȘI NOI SĂ NE BU-CU-RĂM!

un poco Adagio "BU-NĂ" TA *legato* ZIC EU VO-UĂ, DRAGICO-ZIT!

IA-TĂ-MA CU GREU A-JUNS A-CUM LA VOI.

sempre dolce e murmurando CE BU-CU-ROS SUNT ȘI VE-SEL C'AM VE-

NIT, A-VÂND O SĂR-CI-NĂ DE ÎM-PLI-

NIT, STAȚI ȘI MĂ AS-CU-LTAȚI A-CUM, ÎN

NOABȚEA SFÂNTĂ DE CRĂ-CIUN - *Dolce* 4. RIM. MOS CRĂ-CIU-NE,

MOS CRĂ-CIU-NE!

AN NOU, AN PROFETIC!

Spre tine sunt ațintiți ochii întregii lumi,
AN NOU, adu singurul omenirii bun;
PACE, LIBERTATE ȘI-UN TRAI LINIȘTIT.
Să vie acest ceas sfânt prorocit!

AN NOU,
Aducător de speranțe,
Azi ca niciodată Tu ești așteptat,
Căci lumea pe viață și pe moarte
In luptă aprigă s'a'ncăierat.

Dă omenirii generozitate,
Ca timpul de liniște, de libertate,
Să se'nscăuneze într'un rai pământesc
Asemănător celui dumnezeiesc.

AN NOU,
Să fii tu UN AN cu noroc!
Adu în sfârșit triumful Binelui
Și șterge cu totul suflul răului,
Ca'n nici-o parte, el să nu mai aibă loc.

Căci o lume fără țeluri fecunde,
Cu demonul tiraniei distrugânde,
O lume fără ziuă, fără viață,
Nu poate încotinu să dăinuiască.

AN NOU,
FII BUCURIA RENAȘTERII LUMII INTREGI!

.....
Iar dacă, AN NOU, AN PROFETIC, tu nu poți,
Atunci sapă-ne mormântul la noi toți,
Căci fără a'nvinge, fără a fi triumfător,
La ce oare să mai vii TU, AN NOU?

UN AN NOU DE-ACUM INCEPE!

Anul Nou bate la poartă!
Un copilaș se află'n prag.
El v'aduce al lui drag
Oameni, obidiți de soartă!
Să-l lăsăm să ne vorbească
Ce-ar dori să'nfăptuiască.

«Eu astăzi intru și în palat
Și în bordeiul cel sărac.
Și fiecare dintre voi
Își pune'n mine nădejdi noi.
Dar pentru a le realiza,
Vă cer a mă ajuta.

Pentru-a urca culmea cea'naltă,
Neatinsă pân'acum,
Frați Români din lumea largă,
Eu cunosc un singur drum.
Este Drumul Bunătății,
Al Cinstei și al Dreptății!»

Iar acum țin să vă spun,
Că el vă duce pe-acest drum.

Inscriind a vieții file
Timp de trei sute șazeci de zile,
Urmați aceste sfinte precepte
In Anul Nou ce de-acum începe!

«SORCOVA VESELA»

Sorcova vesela»
 Intru mulți ani
 Să trăiți!
 Fără griji,
 Fără nevoi,
 Cu întoarcerea la Noi,
 La Vatra Străbună!
 Să fim mână'n mână
 In raiul pământesc
 Cu suflet românesc!
 LA ANUL
 ȘI LA MULȚI ANI!

"SORCOVA VESELA" de Ermentina Dăscăleavici

Moderato

mf "SOR-CO-VA VE-SE- LA", IN-TRU MULȚI ANI
 SĂ TRĂ-ȚI! FĂ-RĂ GRIJĂ, FĂ-RĂ NE-VOI,
 CU REIN-TOAR-CE-REA LA NOI, LA VA-TRA STRĂ-
 BU-NĂ! SĂ FIM MĂ-NĂ'N MĂ-NĂ
 ÎN RA-IUL PĂ-MÂN-TEȘC CU SU-FLET
 RÔ-MĂ-NEȘC! LA A-NUL ȘI
 LA MULȚI ANI!

MULȚI ANI TRĂIASCĂ!

Mulți Ani trăiască,
Mulți Ani trăiască,
Mulți Ani, Mulți Ani,
Mulți Ani trăiască!

Anii ce vin să vă fie
Lipsiți de-orice suferinți,
Domnul Sfânt să vă susție
In frumoasele năzuinți!

Mulți Ani, Mulți Ani,
Intru Mulți Ani!

MULTI ANI TRĂIASCA!

Andante con moto maestoso.

De Ecaterina Dascălu

Handwritten musical score for 'MULTI ANI TRĂIASCA!'. The score is written on a system of six staves. The first staff is a treble clef with a key signature of one flat (B-flat) and a 4/4 time signature. The tempo is 'Andante con moto maestoso'. The lyrics are in Romanian. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings like 'p' (piano) and 'mf' (mezzo-forte). There are also some performance instructions like 'allu. vando.' and 'mf'. The lyrics are: 'MULTI ANI TRĂIAS-CA, MULTI ANI TRĂIAS-CA, MULTI ANI, MULTI ANI, MULTI ANI TRĂ- IAS - CA! MULTI CA! A-NII CE VIN SĂ VĂ FI - E LIP-SIȚI DE ORI-CE ȘU-FE-RINȚI, DOM-NUL SFÂNTSĂ VĂ SUS-ȚI - E, ÎN FRU-MOȘA SE-NA-ZU ÎNȚI! MULTI ANI, MULTI ANI, ÎN TRU MULTI ANI !'.

ÎȚI AMINTEȘTI?...

Îți amintești c'ai fost copil, trăind în lumea ta de
[basmе?
Când toate ce te'nconjurau luceau mai vii: ca niște
[astre.
Pe-atunci bunica-ți povestea de Făt-Frumos și blân-
[de zâne,
Și tata-moșu era mândru cu-așa nepot: «viteaz de
[mâine»!

Iți amintești când pentru școală, mama ghiozdanul
[ți-a pregătit
Iar tata ți-a dat primul sfat? Si cine era mai fericit?
De primul tău învățător, cum poți să nu-ți aduci
[aminte?
Iar pe părintele cel bun, cum să nu-l ai mereu în
[minte?

Iți amintești când mai târziu, aritmetica greu în-
[vățai;
In schimb Domniile Române și pe poeți îi îndrăgeai.
Cu dragoste te-a învățat dascălul de geografie
Harta Țării tale scumpă cu imensa ei bogăție.

Dar, apoi când îți apăru aleasa gândurilor tale
Cu ochi dulci și bucle mari, cu mlădiatul mers
[agale?
Doamne, cât de mult te'nflăcărai, când lumea nu
se reducea
In anii scumpi ai tinereții, decât la «Tine» și la
[«Ea»!

Îți amintești cum la Crăciun porneai la colindat cu
[«Steaua»,
După datina străbună? Și'nfruntai și frigul și neaua.
Dar la'nceput de An Nou, când bucuros plecai la
[urat
Cu mica «Sorcovă» în mână, pentru UN AN BUN
[ȘI BOGAT?

Putut-ai oare tu găsi o Țară mai încântătoare
Cu cerul mai senin și-albastru, cu flori mai miro-
[sitoare?
Cu păduri, cu munți cărunți, cu neuitat apus de
[soare,
Cu prelungi triluri de păsări? Natură mândră'n săr-
[bătoare!

Amintiri, o, clipe sfinte, eternă dulce retrăire
A vremurilor de-altădată! Voi ne uniți prin iubire
Cu scumpa casă părintească, cu cei iubiți pentru,
[vecie,
Cu toată vraja pitorească, cu scumpa noastră Ro-
[mânie!

CIOBĂNAȘ DELA MIORI!

Ciobănaș dela miori,
Ciobănașul meu!
Cin'te vede până'n zori
Trecând vesel spre zăvoi
Cu căciula într'o parte
Și cu-a ta traistă în spate,
Dorește-a ta libertate.

In mijlocul naturii,
Ciobănașul meu!
Și în murmurul pădurii
Și-a gingașelor făpturi,
Unde stăpâna nopții
Cu stele ca niște torțe
Luminează Firii boltă.

Iară când o fi să mor,
Ciobănașul meu.
Lâng'a tale blânzi miori,
Tu să-mi cânti duios din corn
Rapsodia munților,
Șesurilor, văilor
Și pe cea a codrilor!

CIOBĂNAS, DELA MIORI!

Adagio molto patetico

De Eglaantina Dajdici-Vici

mp CIO-BA-NAS, DE-LA MI-ORI, CIO-BA-NA-SUL MEU!
 CIND TE VE-DE DA-NA'N ZORI, CIO-BA-NA-SUL
 MEU, TRE-CANDYE-SEL SRE ZA - VOI,
 CIO-BA-NA-SUL MEU! EU CA-LIU-LA ÎNTR-O PARTE
 ȘI LUATA TRĂȘTĂ ÎN SPATE, DO-RES BATA LI - BER - TA - TE.

PENTRU TINE!

Soțului meu,
Dr. Inginer Sorin Mihalescu
+ 1943.

Inger, trimes de bunul Dumnezeu,
Să'nseminezi o clipă drumul meu,
Suflet ales, din cer tu ai descins
Cu'n cerc de bunătate încins.
Cum, Doamne, Tu Te-ai îndurat,
Cum de n'ai fost înduioșat
De-așa'nțelegere deplină,
De-așa viață senină?
Se vede că aici într'astă lume,
Tu nu îngădui la ființe-anume
Să lumineze cu al lor far
Calvarul nostru-atât de-amar.

Dar pot eu oare să mă răzvrătesc
Cu tot adâncul gol sufletesc,
Cu tot chinul meu cel greu
Să nu glorific numele Tău?
Să laud și să cânt puterea Ta,
Să văd în toate-a Ta nemărginire,
Părinte, Cerescule Tată,
In mâna Ta, îmi pun ființa-mi toată.

Inger, luat de bunul Dumnezeu,
Tu te găsești în sfânt locașul Său.
Mulțumesc Celui Atotputernic
Că în durere m'a întărit
De-a putea suporta
Pierderea ta!

DORUL MEU!

Dorul mea, tu ești pribeag,
Dorule, măi, Dorule!
Plecând noaptea în hoinar
La un suflet de-al meu drag,
Dorule, măi, dorule!

Și-ajungând la poarta lui,
Dorule, măi, dorule!
Tu-i spui a Țării durere,
Cât ea suferă'n tăcere,
Dorule, măi, dorule!

Și'nchizându-i a lui pleoape,
Dorule, măi, dorule!
Il fură pe neașteptate
Ale sale doruri toate,
Dorule, măi, dorule!

Iară eu, rătăcitoare,
Dorule, măi, dorule!
Am trecut multe hotare
Să cunosc al Țării dor,
Dorule, măi, dorule!

SCUMP ODOR MIC!

Scump odor mic și mult iubit,
La nașterea ta
Trei ursitoare au venit
Pentru a-ți ura;
    Să fii frumoasă și norocoasă
    Spre a te bucura
    De viața-ți dată în lumea'ceasta
    Și astfel povar'a-ți ușura.

Ingerii'n cer să vegheze
Mereu pașii tăi.
Și Dumnezeu să-ți ușureze
Ale vieții căi.
    Și ca o floare să înflorești,
    Scump odor mic și mult iubit,
    Pe toți din juru-ți să-i mulțumești.
    Să ai un destin fericit!

DOUĂ SUFLETE STINGHERE...

In fapt de seară
S'aude o gitară,
Acordându-și strunele
Și'mpletind povestea minunată
A două suflete stinghere...

Clipe duioase
Incet ele se'mbie
Intr'un ritm fermecător,
Răspândind o dulce armonie
Ce mișcă pe-orice muritor.

Povestea lor
Ascunde o durere
Ce în cursul nopților
In suflet pătrunde în tăcere,
Poveste plină de dor...

O, ceasuri sfinte,
O, muzică divină!
Voi aduceți mângâiere
Intr'o atmosferă sublimă
Celor două suflete stinghere...

DISPUTĂ MATINALĂ

Când de păsărele ciripesc pe un colț de pridvor.
Toate par înfuriate și se tot rotesc de zor
Imprejurul uneia ciufulită și sburlită,
Ce este ferm hotărîită de-a nu fi încercuită.

Stă'ncruntată mititica și la pâlcul ce-o'nconjoară
Privește cu încordare urmărind pe-oricare sboară.
Când vreuna o atacă, o respinge furios,
Revenind la vechiul loc cu un aer radios.

De-odată însă stolul se repede tot spre ea
Dar în toată'nvălmășala, numai ea se distingea.
Prin riposte și atacuri, cu-aripile și cu ciocul
Alungă pe celelalte, care nu-și mai găsesc locul.

Se întrebă un spectator,
Ce privea nerăbdător;
«Pentru ce atâta ură»?

Doar pentr'o fărămitură
De pâine veche uscată,
Ce-o găsisese aruncată
De un nocturn trecător...

DE ZIUA TA!

Astăzi e ziua Ta!
Când gândurile mele
Se vor îndrepta
Ducând cu ele
Tot sufletu-mi curat
Și dorul meu pribeg...
Îți cânt simțirea mea
De aci de departe,
Pe care o cunoști acum deja,
Din a mea carte.

Înalț rugăciunea mea
Către Domnul Sfântul,
Să-ți dea încrederea
C'ai să revezi pământul,
Că ai luptat cu viața
In pribegia-ți grea.
Și mulți ani să trăiești
Ferice și în pace,
In datinele strămoșești
In Țara Românească!

DE ZIUA TA!

Muzică și Versuri 56
de Polantina Dajchievici

Moderato e con amore

mf *sempre dolce* AS-TAZI E ZI- UA TA! CÂND GÂNDU-RI-LE ME-LE
SE VORIN - DREB- TA DU - CÂND CU E-LE

SUFLETU-MI TOT SU-PUETU-ŢI-CU-RAT ŞI DO-RUL MEU PRI-Ţ BEAG ...

ŢI CÂNTĂMI-ŢI-REA MEA DE A CI DE DE-ŢAR-ŢE,
ŢE CA-RE O CU-ŢOŞTĂ-CUM DE-ŢA DIN A MEA CAR-ŢE.

Î-NALŢU-GĂ-ŢIU-NEA MEA CĂ-ŢRE DOMINUL SPÂN-TUL,
SĂ-ŢI DEA ÎN-CRE-DE-REA CĂ-ŢI SĂ RE-VEZI PĂ-MÂN-TUL,

CĂ AI LUR-TAT CU VIA-ŢA ÎN PRI-ŢE-GI-ŢI GREA. *si Allegro moderato*

mf MULTI ANŢI SĂ TRĂ-ŢEŞTI, FE-RI-ŢE ŞI ÎN PĂ-ŢE, ÎN DA-ŢI-
NE-LE STRĂ-MO-ŞEŞTI ÎN ŢA-RA RO-MA NEAS-ŢĂ!

CÂND MĂ GÂNDESC...

Gând mă gândesc la voi, scumpe ființe,
Pe care'n viață mi-a fost dat să vă'ntâlnesc,
La sacrificii și-atâtea străduințe,
In față mi se-arată raiul dumnezeesc.

Adesea mă gândesc la mari eforturi,
Făcute spre a ajuta pe cei în nevoi
Cu-atâta suflet, neavând alte scopuri
Decât mângâierea atâtor dintre noi.

Când mă gândesc la voi, suflete divine,
Care lăsați «bunuri» trecătoare
Și'n jurul vostru faceți numai bine,
Mărinimia voastră întrece orice hotare.

Mulțumesc Ție, Atotputernic Părinte,
Care înduioșat de-a noastre suferințe,
Ai pus pe-aleșii Tăi de pe acest pământ
Să Te reprezinte pe Tine, Domnul Sfânt!

TRĂIASCĂ FRANȚA!

Trăiască Franța, Trăiască Franța
In vecie, ne'ncetat!
Trăiască Franța, Trăiască Franța,
Popor de noi admirat.
Țară glorioasă
Și generoasă,
Nemuritoare'n Istorie rămâi.
Trăiască Franța, Trăiască Franța
Intru vecie, ne'ncetat!

Trăiască Franța, Trăiască Franța
Cu-a Ei fapte de neuitat!
Trăiască Franța, Trăiască Franța,
Popor de noi admirat.
Umanitară,
Fiii Tăi luptară
Pentru «Drepturile Omului» firești.
Trăiască Franța, Trăiască Franța,
Trăiască Franța, Trăiască Franța
Intru vecie, ne'ncetat!

Trăiască Franța, Trăiască Franța
Cu-al Ei nume însemnat!
Binecuvântată
De Cerescul Tată
Să fie Țara ce noi o iubim!
Trăiască Franța, Trăiască Franța
Intru vecie, ne'ncetat!

PĂȘIȚI CU ÎNCREDERE!

Pășiți cu încredere, voi suflete curate,
Pe poarta vieții noi, ce astăzi vi s'arată.
Uniți să fiți de-acum în gânduri și în fapte,
Călăuziți vecinic de-o credință nestrămutată.

Tu, mire dorit, îmbracă-te'n haina de zale
Pentru a-ți îndeplini înalta ta chemare:
Un soț plin de atenție, un tată iubitor,
Un om integru'n viață, un bun sfătuitor.

Tu, aleasa lui, pe lângă vâlul de mireasă,
Impodobește-te cu ce natura te-a'nzestrat;
Soție înțelegătoare, mamă duioasă,
Cu uitare de sine, cu tot de sacrificat.

A voastră familie, o lume s'o admire;
In cămin, focul sacru să nu înceteze
Pentru ca stima, precum și sfânta iubire
Învăluite să fie'n deplină'nțelegere.

După ce drumul greu al vieții îl veți răzbate,
Și menirea pe pământ va fi terminată,
Dumnezeu să nu vă deie altă răsplată
Decât unirea și'n Cer, în Eternitate!

BĂDIȘOR CHICHIRICIOS!...

Bădișor chichiricios,
Cine-ți face tot pe plac,
Este, că te are drag.
    Bădișor chichiricios,
    Cine-ți face tot pe plac,
    Este, ca te are drag.

Nu-i ușor a te împăca,
Dar cât lumea oiu umbla,
Pereche nu ți-oiu afla.
    Bădișor chichiricios.
    Dar cât lumea oiu umbla,
    Pereche nu ți-oiu afla.

Bun la suflet și cinstit,
Și-oricât de chichiricios,
Mă rog să fii sănătos,
    Bădișor chichiricios,
Mă rog să fii sănătos,
    Bădișor chichiricios!

HRISTOS A INVIAT!

Hristos, al lumii Mântuitor,
Din morți a înviat.
Toată suflarea creștină'n cor
Cântă:
    Isus Hristos
    Din morți a înviat.
    Hristos a înviat!

Fu chinuit și răstignit
In vremea lui Pilat.
Dar o minune s'a săvârșit
Și astfel
    A treia zi
    Din morți a înviat.
    Hristos a înviat!

Purtarea Crucii Lui să ne fie
Exemplu de urmat.

Să-L preamărim întru vecie!

Hristos

Adevărat

Din morți a înviat.

Hristos a înviat!

HRISTOS A ÎNVIAT!

Grave de Egkantina Dugshlevici

HRIS-TOS, AL LU-MI MÂNTU-I - TOR,
DIN MORȚIA ÎN - VI - AT.
TDA-ŢĂ SU - PLA - REA CREŞ - ŢI - NĂ'N COR
CÂN - ŢĂ: I - SUS HRIS - TOS DIN MORȚIA
ÎN - VI - AT. HRIS - TOS A ÎN - VI - AT!

The musical score is written on a single staff in G major (one sharp) and 4/4 time. It begins with a 'Grave' tempo marking and a signature 'de Egkantina Dugshlevici'. The lyrics are written below the notes. The score includes dynamic markings such as 'mp' and 'p', and articulation marks like accents and slurs. The piece concludes with a double bar line.

PAȘTI!

Pe Crucea Golgotei, Isus fu crucificat,
A treia zi însă, din morți a înviat!
Hristos a Înviat!

Paști, sărbătoarea naturii și-a lumii creștine!
Pe Crucea Golgotei, Isus fu crucificat
Aducându-se sacrificiu însuși pe Sine.
A treia zi însă, din morți a înviat!

Un Mântuitor a fost promis de Tatăl Ceresc,
Ca să aducă între oameni împăcare
Și să șteargă cu totul păcatul strămoșesc.
Lăudat să fie! El ne-a adus iertare.

Nu a fost Pilat care-a vrut să-l dea pierzării,
Ci Iuda, un discipol, care L-a trădat.
Isus Nazarineanul în urma judecării
In modul cel mai crunt a fost crucificat.

Și noi suntem cu vină, căzând in greșală
Și-astfel pe blândul Isus din nou îl răstignim,
Când nu mai vrem să ținem nici-o socoteală
De legile Lui sfinte ce nu le'ndeplinim.

Invierea Lui să fie un îmbold pentru noi!
Trăind ca buni creștini și-adevărați frați ai Lui,
Să merităm cu toții în zilele de-apoi
Acolo, sus în ceruri, răsplata Domnului.

Pe Crucea Golgotei, Isus fu crucificat,
A treia zi însă, din morți a înviat!
HRISTOS A ÎNVIAT!

SĂRBĂTOAREA SFINTELOR PAȘTI

Amintiri din copilăria noastră creștină.

SĂPTĂMÂNA MARE

Seară de seară, gândurile noastre se'ndreaptă spre
[Hristos,
Care pe Crucea Golgotei și-a dat sângele pentru noi
[toți.

Era Joi, Joia Mare. Toată natura înverzită.
Isus cu Apostolii ședea în grădina înflorită.
Ei adormiră, dar El zăcea la pământ și se ruga.
De douăsprezece ori părintele citește pios
In casa Domnului patimile lui Isus Hristos.

Vinerea Mare. In doliu-i ființa omenească.
Mare tristețe a cuprins suflarea creștinească.
Isus e mort. Altarul e cernit în biserică.
Sfioși noi trecem sub catafalcul cu flori împodobit
Al Aceluia ce'n chinuri și torturi fu răstignit.

âmbăta Mare. Pe fețe o rază de speranță.
Miezul nopții se apropie. Cu lumânări în mână,
Credincioșii aud deodată glasul, care răsună;
«Veniți de luați lumină»!

E ora Învierii,
Hristos a înviat!
Mare bucurie,
Adevărat a înviat!

ZIUA DE PAȘTI

Cu flori și lumânări, odată slujba terminată,
Ca recunoștință, mulțimea spre cimitir se'ndreaptă,
Pentru a împodobi mormintele celor scumpi și dragi
Și spre a împărți celor săraci, ouă și cozonaci.

Copiii se dau în scrânciob, voioși se joacă'n libertate
Iar mici și mari ciocnesc ouăle roșii încondeiate.
In timp ce în văzduh domnește o plină armonie,
In inimile tuturor e mare veselie.

.....
Ce ne-a rămas însă nouă, cei atât de depărtați.
Decât un dor nebun de Țară, părinți rude, frați?
Dar ceasul va veni, când pe plaiuri, la Noi, vom
«Veniți de luați lumină!» [auzi:
E ora Învierii,
Hristos a înviat!
Mare minune,
Adevărat a înviat!

PRIN ÎNVIEREA TA, ISUSE!

Veniți cu toții de luați lumină
Azi, când Isus din morți a înviat.
Laudă s'aducem împreună,
Fie numele Lui binecuvântat!
«Prin învierea Ta, Isuse,
Adu-ne lumină la noi toți
Și înviază-ne pentru a nu fi morți!

Isuse, înviază-ne, căci suntem morți!
Când nu mai vedem amara suferința,
Ce în juru-ne roește cu prisosință,
Când n'auzim vaetele de durere,
Ci nepăsători și reci rămânem
In fața celui ce alinare cere,
Isuse, oare nu suntem cu toții morți?

Isuse, înviază-ne, căci suntem morți!
Azi, când iubirea de-aproape nu există,
Când mila din inimi este izgonită,
Când frate pe frate ajung de se urăsc,
Când patimile oarbe mereu ne stăpânesc,
Când nu ne mai leagă nimic de ce e sfânt,
Oare, nu suntem morți pe-acest pământ?

Isuse, înviază-ne, căci suntem morți!
Coboară de pe tron-i ura, invidia
Și'nscăunează respectul și iubirea,
Și fă ca de dragoste din nou să fim cuprinși,
Să nu mai numărăm învingători și'nvinși.
Căci oare, la ce bun o aspră stăpânire,
Și de ce nu, Doamne, o largă'ngăduire?

Isuse, auzi-ne rugăciunea înaltă!
Prin învierea Ta, Mântuitorule,
Al popoarelor de viață Dătătorule,
Înviază și neamul meu cel românesc,
Scoțându-l din adâncă și cruda lui robie.
Suferința-i cu lauri să fie'ncununată,
Iar sfânta libertate s'o aibă în vecie!

Veniți cu toții de luați lumină,
Azi, când Isus din morți a înviat.
Laudă s'aducem împreună,
Fie numele Lui binecuvântat!
«Rugămu-ne Ție, Isuse,
Adu-ne lumină la noi toți
Și înviază-ne, ca Vii, să nu fim morți!»

I M N

Ftern atotputernic, Tatăl nostru din Cer,
În Tine-mi pun ființa-mi, în Tine încă sper
Tu care ești drept și-atât de'ndurător,
În veci fii preamărit, bunule Creator!
Fii preamărit, fii lăudat,
Fie numele Tau în veci binecuvântat!

Mare este puterea și mila Ta de noi,
Cu dragoste divină, pe toți Tu ne învălui.
Nimeni în astă lume, în van nu Te-a rugat,
Fie numele-Ți în veci binecuvântat!
Fii preamărit, fii lăudat,
Fie numele Tău de-apururi binecuvântat!

Fără încetare se'nalță gândul meu
Spre Tine, mulțumindu-Ți bunule Dumnezeu!
Harul Tău din nou peste noi l-ai revărsat
Azi, când Isus Hristos din morți a înviat.
Fii preamărit, fii lăudat,
Fie numele Tău în veacuri binecuvântat!

PRIMĂVARĂ!

 primăvară, dulce primăvară,
O, anotimp al dragostei, al veciniceii nădejdi,
Al muzicii, al renașterii Firii Intregi!
Tu ne șoptești de cerul cu soare strălucitor,
De oaspeții cerești cu ciripit încântător,
De florile de câmp cu miros îmbătător,
De râuri de verdeață ce'ndoaie sălciile,
De roua dimineții, ce'nstelează văile.

O, dragoste, o, primăvară.
Pământul înverzeste'n bucurie și'n speranță
Ca să proclame acel miștic triumf.
Dar de ce oare în acest văzduh
Lumea de azi să nu fie regenerată,
Ca dreptatea, dezinteresul să apară
În răsturnata eră, ce trebuie să dispară
Odată cu sosirea ta, dulce primăvară!

O, primăvară, o, dragoste,
Adu-ne curaj dela Atotfăptuitorul.
Fii purtătoare de bune inspirații
Sună'n omenire frumoase aspirații.
Cu venirea ta schimbă și refă un nou pământ
Unde să se vadă vecinicia pe loc rămânând.
Să fii o victorie de repaus, de libertate,
O, primăvară, o, dulce dragoste!

MARTIRI AI NEAMULUI!

«Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii,
căci a lor este Impărăția Cerurilor».

Matei 5

Spre voi, martiri ai unui neam subjugat,
Spre voi, îmi sboară gândul meu neîncetat.
Spre voi, ce zăceți în recile închisori,
Spre voi, deportați în ținuturi fără sori,
Spre voi, cei din câmpuri de muncă forțată,
Spre voi, cu domiciliul obligat pe viață.

Nu vă plâng pe voi, piloni de istorie,
Ce v'ați îmbrăcat de-acum în nimb de glorie,
Fruntea voastră a fost făcută pentru lauri,
Voi rămâneți în cartea noastră de aur,
Căci ați răbdat suferinți, rămânând neclintiți
La vatra străbună, deși cumplit asupriți.

Vă plâng însă pe voi, degenerați călăi,
Care ați schimbat pământul Țării mele
În închisori cu gratii sau fără ele.
Pe voi, care-ați primit a fi slugi plecate,
Servind interesele unei străine țări,
Uitând că'n Țara voastră, cel schingiuit vi-i frate.

Elita Țării noastre, oameni mari de-odinioară,
Faruri, ce-ați condus, făurind o Românie Mare,
Pe voi, care-ați fost mândria gliei noastre,
Vă văd pășind stoic cu'ntreaga voastră oaste.
Onoare vouă! In genunchi cădem și ne'nchinăm
Pentru voi, martiri crucificați, rugi fierbinți
[înălțăm.

SATUL MEU!

Satul meu, sătuc drag sat,
Te văd ca'n vis...
Cu căsuța pitulată
Sub colina cea înaltă,
Unde un raiu era deschis.

Cu bisericuța plină,
Unde glasuri se'nălțau,
Și toți sfinții mă priveau
Intr'o tainică lumină
In timp ce eu mă rugam.

Cu școala pe-al cărei prag
Eu mândră pășeam cu drag
Cu ghiozdanul plin de cărți
Cu teme scrise și cu hărți
Și cu sufletu'mpăcat.

Cu țintirimul din deal,
Unde luminiți aprindeam
Și cu flori împodobeam
Ale lor triste morminte
Ce le am și azi în minte.

Dar azi sătuc, drag satul meu,
Mă'ntreb
Cât o să-ți mai duci tu chinul greu?

Când mugetul turmelor, strigătul flăcăilor
Nu se mai aude pe'ntinsele-ți hotare...
Pomii nu-și mai îmbracă haina lor de floare,
Lanurile,frunza'n codru se vestejește,
Veselul pârâu de-altădată trist șerpuiește.

Tic-tacul morii și el a amuțit,
Clopotnița cea veche cântă un imn de jale,
Pe uliță copiii vorbesc cu sfială
In timp ce măicuța lor nu are în băătătură
Să le dea nici măcar o îmbucătură.

Fetele și flăcăii nu mai joacă hora'n sat,
Bătrânii nici ei nu mai stau la sfat,
Căci tuturor le este inima împietrită
Și-și fac semnul crucii în ascuns,
Mirându-se de ce vremuri au ajuns.

.....
Sosi-va oare ceasul sfânt
Să te mai revăd, scump sătuc?
Eu știu și știm noi toți, drag sat,
Că tu plângi și nu ne-ai uitat...

ȚĂRANUL ROMÂN

Pe-un picior de plaiu,
Pe-o gură de raiu,
O,dulce și așteptată pace,
O,lumină eternă,răsai!

Feu,Moșnean Român,cu fruntea,ntunecată gem de
[jele,
Și'ndoit de durere,plâng amarul țarinii mele,
Dușmanii Țării mi-au luat ogorul,pe care am crescut,
Ogorul,pe care cu sfințenie din moși strămoși eu
[l-am păstrat,
Ogorul,pe care din zori și până'n noapte cu-ai mei
[l-am lucrat,
Ogorul,din care pâinea zilei, eu totdeauna am avut.

Mândri plāvani cu care-mi purtam voios plugul,
Arând și cântând neintrecuta Doină,
Cât și oițele,blânde miorite,
Azi nu mai sunt ai mei;
Mi-au fost luați cu sila de veneticii mișei,
Dar moarte vouă, pentru faptele voastre nelegiuite!

Pe mine,fără vină cu cătușe la mâini
Ca pe ultimul hoț m'au întemnițat
Și'n cea blestemată Siberie m'au deportat.
In colhozurile sclaviei m'au băgat
Ca să'mplinească porunca călailor din Kremlin.

Muritor de foame pe pământul meu bogat,m'au
[lăsat

Numai cu ochi din care lacrimile n'au secat.
Tirani atei, voi crunți ucigași,ce-ați comis crime de
[neiertat

Pe pământul românesc,pământul meu drag,
Să știți,că nedespărțita mea unealtă,coasa,
Va fi coasa morții voastre de data'ceasta.
Că veți fi secerați fără milă până la unul,
Când din cele patru colțuri,va suna din nou buciu-
mul!»

«Plugar, plutaș, cioban, oștean, fala unui vitejesc
Puțin vei mai avea de îndurat. [neam,
Lacrimile-ți în suavă rouă se vor preface
Și'ntocmai ca un soare vesel, care alungă umbra,
Totul va trece ca un nor, ca un val,
Recăpătându-ți libertatea pe ogorul secular!»

MĂ ROG ȚIE, DOAMNE!

Mă rog Ție, Doamne,
Ascultă-mi a mea rugă!

Mă rog pentru copil, ca'n lume să se nască
Și să viețuiască'n puterea-Ți dumnezeiască.
Să fie inzestrat de Tine, bun Părinte,
Cu milă, iubire și alte daruri sfinte!

Pentru bărbatul ce'n chin viața greu câștigă
Mă rog, Ție Doamne, ca Tu să-l ai în grijă.
Inalta sa chemare să și-o îndeplinească
Ca tată, soț, fiu, frate în legea strămoșească!

Mă rog pentru femeie; «Dă-i Doamne, pe vecie
Superba-i misiune de mamă, de soție,
Cu uitare de sine. Ființă iubitoare,
De veghe să fie la tot ce sfânt ea are!»

Mă rog pentru bătrâni: «Dă-le Doamne sănătate,
Ca zilele să le fie cu mult ușurate,
Iar ca o răsplată, ce din plin li se cuvine,
Dă-le Doamne, încă multe clipe senine!»

Iar pentru Țara noastră, cu fiii'n suferință,
Cu toții'ngenunchiem și ne rugăm cu credință:
«Doamne, din robia celor ce nu Te voiesc,
Inviază bravul nobil popor românesc!»

Și mai mă rog, Ție, ca fiecare dintre noi
Să merităm viața în zilele de-apoi.
Prin fapte săvârșite, vrednici Doamne, să fim
De Tine, acum și'n veacul veacului, Amin!

VIS DE REINTOARCERE

De când Țara am lăsat,
Tot după Ea am oftat.

Va sosi și ceasul sfânt
Să călcăm pe-al nost'pământ.
Zi frumoasă dată'n dar,
Invăluită'n ceresc har!
Din patru unghiuri vor veni
Toți ai României fii.

E Patria, care te cheamă
La sânul ei duios de mamă,
Pe tine, suflete pribeag,
Chinuit de-un sfert de veac.

Dar visul tău și-al tuturor
Se va'mplini
Cu-al Domnului Sfânt ajutor!

Pământ binecuvântat,
Dar atât de încercat!
Cu câmpii, râuri și dealuri,
Cu munți, văi, izvoare, lanuri,
Cu părinți, frați și surori,
Cărora le ducem dor.

Icoane dulci a Țării noastre,
Voi ne mai țineți în speranțe,
Că inimile'nsângerate
Vor fi și ele alinate.

Că visul nost'al tuturor
Se va'mplini
Cu-al Domnului Sfânt ajutor!

Renăscuți cu toți vom fi,
Când ora sfântă va sosi
Să călcăm al casei prag
Și să revedem cu drag
Pe părinți, frați și surori,
Cărora le-am dus mult dor...
O, Țara mea cu viteji fii,
Redeșteptată tu vei fi.
Numele tău Românie,
Nemuritor o să rămâie!

Că visul tău în viitor
Se va'mplini
Cu-al Domnului Sfânt ajutor!

ȚARA MEA!

Spre tine mă duce dorul meu nemărginit:
Sub soarele tău, lumina zilei am văzut
Iar primii pași, pe-a tale cărări, eu i-am bătut.

Spre tine mă duce gândul meu înduioșat:
In limba ce'ncepusem abia a gânguri,
Alături de «mamă, al tău, «țară» îl șoptii.

Ca o icoană scumpă apari în mintea mea:
Căci tu în tot ce-i sfânt, cu frică m'ai crescut,
In dragoste de Dumnezeu, ce pururi am avut.

Spre tine îmi îndrept duios sufletul meu:
Când pe drumul plin de visuri, cu'ncredere-am
Și la ale lor raze, adesea m'am încălzit. [pornit

Spre tine mă întorc cu anii înapoi:
Când frumusețile-ți încet le-ai desvăluit,
Iar eu, un basm feeric din ele-am făurit.

.....

Dar azi
Dorul meu adânc și inima-mi pribeagă
Te caută cu evlavie pe tine, Țară dragă!
Căci tu
Ești basmul cel feeric,

Ești limba, ești credința,
 Ești dragostea de mamă,
 De tată, soră, frate,
 De Cel Atotputernic!
 Ești drumul plin de visuri
 Ești cântul cel etern,
 Ești suflul meu din urmă,
 Ești viața mea întreagă:

TU, ȚARA MEA!

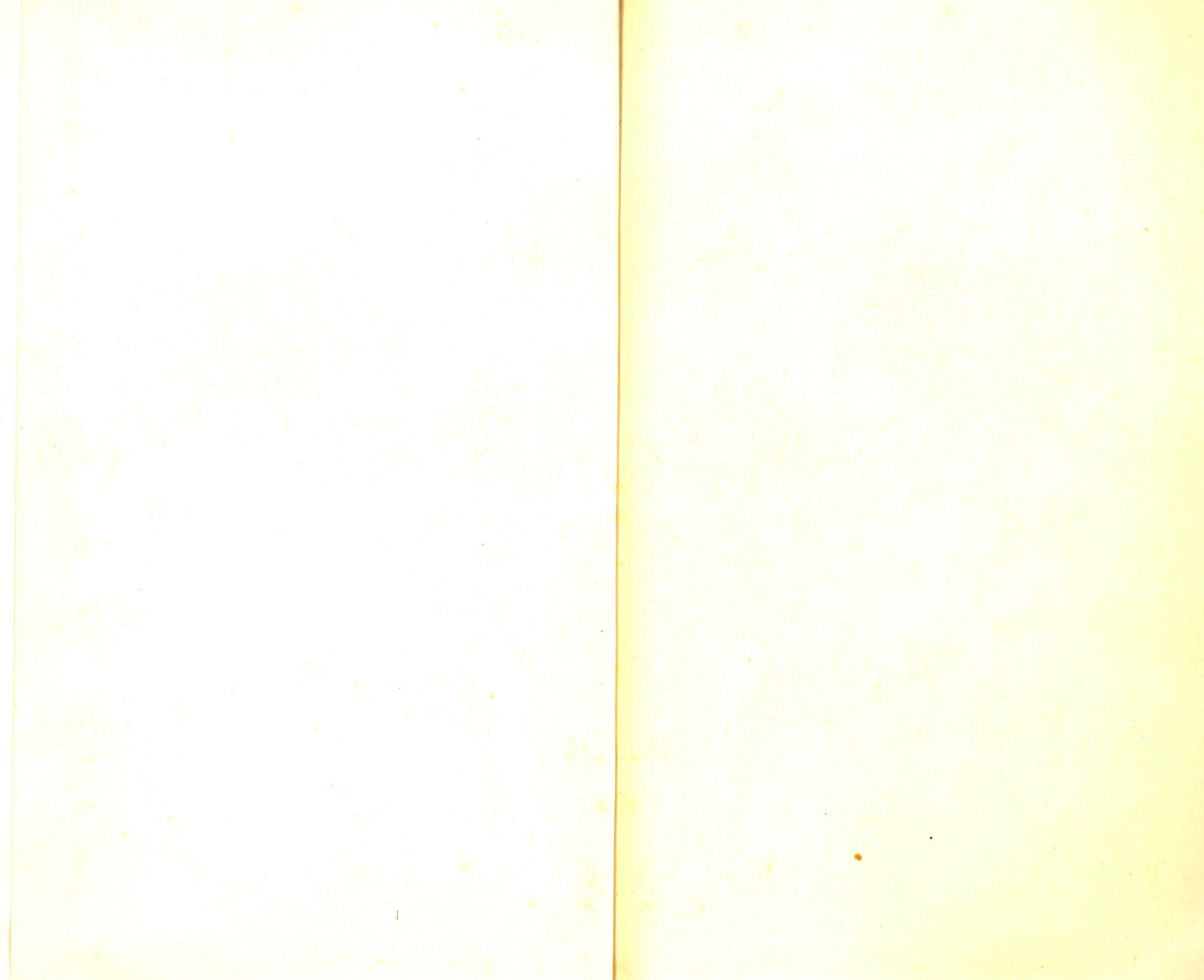
TABLA DE MATERII

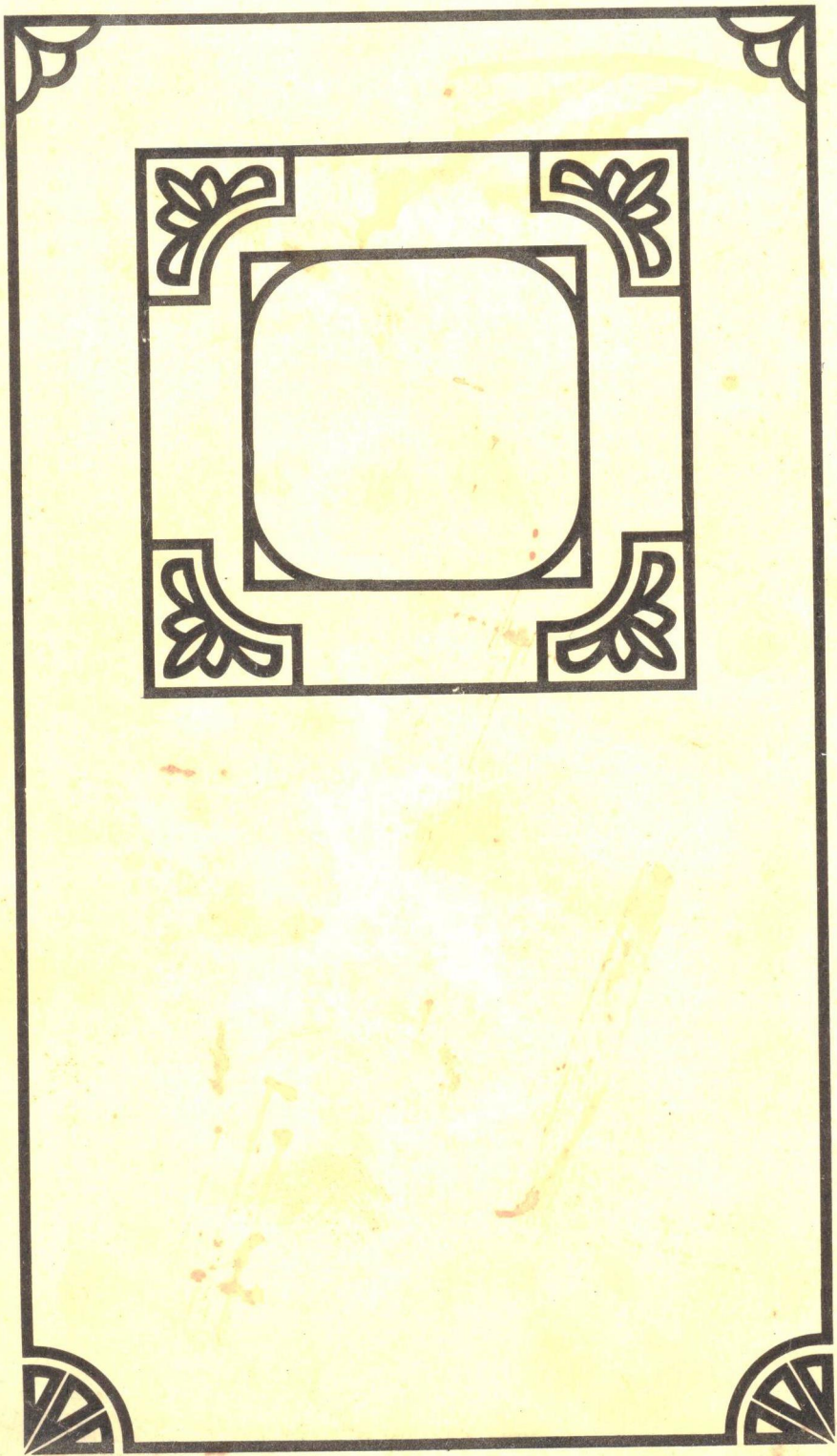
Slavă Ție, Slavă Ție!	19
Rugăciunea unei exilate	20
România-i Țara mea!	21
Scumpă Românie!	23
În Țara mea	27
Exilul	31
Desiderium Patriae (Dorul Patriei)	33
Cântec de leagăn	35
Luptă eroic, Române!	37
Suntem Români!	39
Doina din fluieraș	43
Steag străbun!	45
Sub cerul dulcii bucovine	47
Odă eroilor Români!	48
Cântec	52
Frumoasă basarabie!	54
Doina străinătății	55
Of, of, of!	56
O, ce veste minunată!	57
Ajun de crăciun	59
Soli Deo Gloria!	60
Pe pământ, Te chemăm pe Tine!	61
Crăciunul copilăriei	62
Moș Crăciune, Moș Crăciune!	64
An Nou, An Profetic!	69
Un An Nou de-acum începe	71

Sorcova Vesela!	72
Mulți ani trăiască!	75
Îți amintești?	79
Ciobănaș dela miori!	81
Pentru tine	85
Dorul meu!	87
Scumps odor mic!	88
Două suflete stinghere... ..	89
Dispută matinală	90
De ziua ta	91
Când mă gândesc	95
Trăiască Franța!	96
Pășiti cu încredere!	97
Bădișor chichiricios!... ..	98
Hristos a înviat!	99
Paști	103
Sărbătoarea Sf. Paști	105
Prin Învierea Ta, Isuse!	107
Imn	109
Primăvară	110
Martiri ai neamului!	111
Satul meu!	113
Țăranul român	115
Mă rog Ție, Doamne!	117
Vis de reîntoarcere	119
Țara Mea!	121

S'a terminat tiparirea acestei
carti în luna Februarie 1974,
în atelierele Artes Graficas
Benzal, calle Virtudes, 7, Madrid.

EGLANTINA DASCHIEVICI

Poeta, compozitoare, traducatoare

Eglantina Daschievici s-a nascut la 6 noiembrie 1903 in Bucuresti, intr-o familie de boieri bucovineni, a caror reprezentanti, de-a lungul timpului au ocupat inalte functii. Dintre ei am putea aminti: Andrei Daskevici, pisar al cancelariei generalului Feld-maresal Graf Petre Alexandrovici (1772); Eugen Daskevici (1857-1935) general adjutant in fosta Monarhie; Ion Daskevici, prefect al judetului Cernauti (1932).

Copilaria si-a petrecut-o in casa matusei sale, Teofila Daschievici, urmand scoala primara in Tereblecea, Bucovina, leaganul familiei sale, unde a invatat si germana.

A urmat liceul „Carmen Sylva’ din Bucuresti, terminand ultimul an la Soroca, Basarabia, unde unchiul sau Titus Daschievici era director in Politie, recunoscut ca un mare protector al refugiatilor transnistreni.

Studiile universitare le-a facut la Iasi, urmand concomitent si cursurile de pian, teorie, solfegii si armonie in cadrul Conservatorului.

Intre anii 1929-1931, a fost eleva eminentului filolog si romanist francez Mario Roques, la Sorbona, Paris.

Timp de 17 ani a fost profesoara la liceele „Regina Maria” si „Doamna Stanca” din Bucuresti. In anul 1948, paraseste tara, trecand clandestin frontiera. Dupa sase luni de asteptare in

ROMANIA-I TARA MEA!

Romania-i Tara mea!
Oare cum sa n-o iubesc,
Mandra, cum mi-o amintesc
In splendoarea de-altadat’?
Numai Tu, bun Dumnezeu,
I-ai ridica chinul greu...
Ah, mi-e dor de Tara mea!

Romania-i Tara mea!
Oare cum sa nu ma lege
Mama care m-a leganat
In atatea nopti de veghe?
Norocul ce mi l-a cantat,
I-atat de mic si-ntunecat...
Ah, ca nu-s in tara mea!

Romania-i Tara mea!
Oare cum sa pot uita
Mandra Tara Romaneasca,
In lume cum nu e alta?
Numai Tu cu-a Ta putere
I-ai sterge a ei durere...
Ai mila Doamne si de ea!

Romania-i Tara mea!
Oare cat voi pribegi?
Minunea cand s-o-implini?
Intronarea sfintei dreptati,
Nu a prezentei realitati!...
I-atat de mult timp! O, Doamne,
Acum, indura-Te de ea!

EXILUL

Dezradacinat, fara Tara, fara camin,
Cu o infatisare stranie, izolat fara curaj,
Cautand un loc unde sa-i deie un salas,
Acesta-i exilatul, care-si duce viata-n chin.
Imprastiate-i sunt sperantele si gandurile;
Nu voce dragastoasa
Si nici-o mangaiere;
Nu o strangere de mana duioasa,
Nici urma de-ntelegere;
Nu aparare cu omenie,

Innsbruck, Austria, primeste viza de intrare in Franta, unde locuieste pana in 1956. Se stabileste apoi la Chicago in Statele Unite.

S-a stins din viata pe 13 iunie 1987 in Chicago. Slujba de inmormantare la biserica "Sfanta Maria"; se odihneste in Cimitirul Rose Hill.

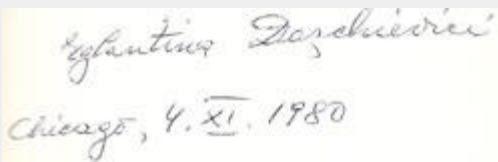
Opera: A publicat poezie, muzica si eseuri.

Poezie: Tara mea, Vol I (1974) / Meine Heimat (1976) / My Land (1977) / Ma patrie (1978) / Tara mea, Vol II (1980). *Compozitii poetice si muzicale pe discuri:* Nostalgii pribegite – In tara mea, Pentru patrie, Inviere – (1963) / Tara Mea (1969) / Tara Noastra (1970) / Colinde si melodii de pe plaiurile Romaniei (1971) / Eminescu, poezii I (1972) / Perlele Romaniei (1973) / Dorule, mai dorule (1974) / Reverii (1975) / Vraja copilariei (1975) / Eminescu, poezii II (1976) / Ecouri traditionale (1976) / Evocari (1976) / Craciunul nostalgiilor (1977) / Reverii pascale (1978) / Ciripituri (1979) / Lacrimi pentru Tara de departe (1979) / Renaste firea (1980).

***

"Totul se indreapta spre ideea ca eliberarea neamului nu mai poate fi departe. Numai Domnul Dumnezeu nostru si al parintilor nostri stie ora si ziua disparitiei blestemului rosu. Peste patimile diabolice dezlantuite de oamenii Satanei troneaza Justitia Divina, care la sfarsitul ispasirii va face ca totul sa revina la normal si actuala perioada sa ramana numai ca un vis urat..."

Doresc ca aceste poezii sa constituie inca o reduta romaneasca si totodata sa fie un balsam pentru fratii si surorile mele din Exil, care au trecut si suferit durerile dar si nadejdile mele de deztarata."

Eglantina Daschievici
Chicago, 4. XI. 1980

Eglantina DASCHIEVICI

Ci un strain in pribegie,
Acesta-i exilatul ce-si duce viata-n chin.

De peste tara si mari aud chemari;
Chemari ce-aprind in suflet icoane duiosase,
Visari de reintoarcere acasa.
Caci dupa cum avem o singura mama,
Tot asa avem o singura Tara.
Inima mea e zdrobita,
Limba mea prea muta,
Vocea mea in lacrimi
Ramane tacuta c-un suspin;
Nu aparare cu omenie,
Ci un strain in pribegie,
Acesta-i exilatul ce-si duce viata-n chin.

Dar cine sa auda gemetele noastre?

Atata timp cat suflarea si viata este-n noi,
Doamne, noi exilatii plangem si ne rugam;
Da-ne puterea ca oteliti in nevoi,
Cu seninatate exilul sa-l infruntam.
Fa ca cei puternici sa gandeasca
La cei ce asteapta o viata mai omeneasca,
O viata de-ntelegere, viata mai fireasca,
O viata-n Tara noastra, nu pe pamant strain,
Si nu a unui exilat, care si-o duce-n chin.

JE CROIS EN TOI, DIEU

PRAYER FOR MY FATHERLAND

Je crois en Toi, Dieu!
Voila mon ame,
Voila mon Univers!

Et comment Dieu, ne pas croire en Toi,
Quand tout ce que je vois autour de moi,
Toujours et seulement de Toi me parle.

Le soleil qui brille,
L'herbe qui verdit,
Les fleurs qui fleurissent,
Les oiseaux qui gazouillent,
Les arbres qui se parent,
Les montagnes qui veillent,
Les mers qui regnent,
Les forets qui s'enorgueillissent,
Les ruisseaux qui serpentent,
Les insectes qui vivent
Les volailles qui nous nourrissent,
Les animaux utiles
Et les hommes qui dominent
Ce Paradis divin.

Allmighty, listen to my humble prayer.
Cast now a merciful glance
And spread Your celestial grace
Over the distressed Romanian people!

O, Romania, with your holy land,
A marvellous corner in the world,
Put an end to your great despair
And hope in your delivrance!

For your bad years so bitter
Will be forgotten by your sons,
By all who felt under the cruel yoke
And by all who are in exile.

On our knees, God, we pray Thee
And with a weakened voice we implore;
Kindly give her a happy life
Like the era of our brave ancestors.

God, give her Happiness, grant it to her!
For Heavenly Father, You know all,
You know if is the time...

Despre Eglantina Daschievici si creatia sa

Ce as putea scrie despre o poeta compozitoare, ce, fara mari pretentii, ci cu umilinta ce-i este caracteristica, pe toate longitudinele globului pamantului prin scrierile sale, nu numai in limba romana ci si in limbile de mare circulatie ca: franceza, germana si engleza cat si prin compozitiile sale imprimate pe benzi magnetofonice sau placi de patefon?...

Nicolae NOVAC

Cu sufletul apropiat de suferintele tarii, cu dorul alinandu-i durerile, simtind adanc ruperea de locurile natale, asa ni se prezinta cititorilor poeta si compozitoarea Eglantina Daschievici.

Ea e o exilata care cunoaste drama exilului, care nu se poate acomoda altor lumi, fiind constienta de tristetea care-i apasa tara, care brazdeaza chipurile oamenilor ei, poeta crede ca dreptatea va triumfa pentru tara.

In poezie si cantec, ea cauta sa tina treaza in sufletul cititorilor dragostea de patrie. E o poeta curata, care merge de la suflet la suflet. In glasul ei e numai cantec de fluier, de caval. E dorul curat si cautator.

Alexandru IONESCU LUNGU

Eglantina Daschievici este aici (n.n. in volumul „Ma patrie”) o Beatrice, care cu chipul unei alte Simonetta Vespucci de un alt Botticelli, isi canta dorul de tara de care anii si oamenii au despartit-o barbar...

Poezia ei paraseste domeniul liric, devenind o epica patriotica, un stindard pus in fruntea ostilor. Si a

mormintelor care nu trebuie uitate; cartea fiind dedicata memoriei capitanului Romulus Daschievici, fratele ei mort pentru patrie in 1943.

Ovidiu VUIA

Poezia Eglantinei Daschievici coboara de undeva din codrii inalti ai Bucovinei, ca un cantec de bucium, ca o chemare peste timp a aducerilor aminte, ca o licarire de speranta: „ *Dans notre fiere Bucovine avec ses region boisees / Avec le Nistru, Ceremusul, Siretul – ses eaux etendues / Qui sont les porteurs de nos nostalgies, / Depuis longtemps ne regne plus le desespoir, mais esperance.* ”

Intreaga sa creatie este marturia unui suflet ales, a unei constiinte inalte, care in toate popasurile exilului a cautat troita raspantiilor de drumuri, unde sa ingenuncheze in rugaciuni pentru tara ei.

Alexandru TOMESCU

Pentru arhiva **EXILUL CREATOR** apasati aici.

ALTERNATIVA / THE ALTERNATIVE / L'ALTERNATIVE - Politica, cultura, stiri,
publicitate

Căpitanul Dașchievici Romulus și brava lui companie

La 21 iunie 1941, când mareșalul Ion Antonescu, printr-un ordin de zi care va rămâne celebru, anunța începerea cruciadei noastre împotriva comunismului, cu excepția unor politicieni venali și a câtorva poltroni naționali, întreaga țară a răspuns la chemare.

Uriașa campanie care angaja patria într-o bătălie cu consecințe decisive pentru libertatea, independența și suveranitatea națională, n-a fost începută printr-o mobilizare generală, astfel că nu toate marile unități ale oștirii românești erau destinate să participe, din capul locului și concomitent, la acțiuni. Se hotărâse o participare prin rotație a diviziilor.

Cum însă elanul patriotismului zvâcnea în toate piepturile cetățenilor conștienți, mulți dintre ofițerii unităților ce așteptau, în interiorul țării, să le vină rândul să primească botezul focului, interveneau cu insistență să fie mutați în unitățile care se găseau deja pe front. Mai mult, în speranța de a obține o asemenea transferare și temându-se ca nu cumva să se termine războiul înainte ca ei să-și fi dat tributul lor de virtuți militare și de sânge, unii dintre acești ofițeri recurgeau la toate legăturile și influențele, numai și numai pentru a fi trimiși cât mai repede pe front. Spre cinstea corpului nostru ofițeresc și spre exemplul generațiilor viitoare adevărul acesta trebuie scris cu litere de foc, el constituind un document de mândrie națională. Numele acestora care au constituit falanga „*voluntarilor*“ trebuie să fie cunoscute, după cum trebuie să fie cunoscut și modul exemplar și discret cum au știut ei să se jertfească.

Căpitanul Dașchievici Romulus a fost printre primii „*voluntari*“, printre acei care au preferat riscul. Animat de spiritul jertfei și pe linia de glorioasă tradiție militară a familiei din care făcea parte, a obținut

mutarea dintr-un regiment, cu garantată stabilitate în București, în Regimentul 5 Dorobanți „Vlașca“, unitate aparținând Diviziei a 4-a Infanterie, care la începutul ostilităților făcea siguranța terestră a zonei petrolifere de la Ploiești, dar care urma să intre în acțiune la Odesa, acolo unde bolșevicii continuau să opună o îndârjită rezistență unităților noastre ce atacau neconținut.

Cu această divizie, în compunerea căreia intrau regimentele de dorobanți din Vlașca și Teleorman, precum și Regimentul 4 Ilfov Nr. 21, căpitanul Dașchievici Romulus urma să participe la atacul decisiv asupra Odesei. În momentul când divizia trebuia să intre în foc, Odesa a căzut.

Nu aceeași șansă însă a avut-o Divizia a 4-a la recucerirea poziției Lozovaia-Pavlograd-Dorf Comunist unde, în primul ei atac de față, a pierdut 1.250 morți și răniți într-o singură zi de acțiune.

Era ziua de 17 mai 1942, zi frumoasă de primăvară. Pe unele eterice, se anunța țării că trupele noastre, sub comanda generalului Dragalina Corneliu, Comandantul Corpului 6 A., a generalului Cialic Gheorghe, Comandantul Div. a 4-a, cu sprijinul generalului Kortzfleisch, Comandantul sectorului german, obținuseră victoria de la Lozovaia. În același timp însă, printr-o simplă carte poștală, multe familii erau anunțate că unul dintre ai lor rămăsese pentru totdeauna îngropat în pământ străin.

Din această poziție recucerită, Divizia a 4-a a continuat curățirea terenului, cu mici incidente inerente exploatării de succes, până la Doneț. În vederea trecerii acestui obstacol, ea a ocupat sectorul orientat pe direcția Isium. Forțarea trecerii, pregătită cu observarea celor mai amănunțite prescripții militare, a fost mai ușoară decât orice prevedere. Este foarte just că pregătirea de artilerie și de aviație a fost de clasică execuție, dar reușita operației a fost foarte mult ușurată de manevra în retragere a grosului trupelor sovietice, care voiau astfel să se sustragă unei vaste învăluiri ce le amenința spatele dinspre nord. La ora 14, trupa eșalonului 1 lua masa pe malul de nord al Donețului, la umbra răcoritoare a luncii. Reluân-

du-se înaintarea, orașelul Isium a fost cucerit într-o jumătate de oră. Singura replică a inamicului a fost apariția, tardivă de altfel, a două sau trei escadrile de aviație, operând și ele cu timiditate.

CPT. DAȘCHIEVICI ROMULUS

Date biografice:

Născut la 19 iunie 1902, a urmat cursurile Liceului „Cantemir“ din București și ale Liceului din Giurgiu.

Din 1922 și până în 1924: elev al Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie din București.

Avansat sublocotenent la 1 iulie 1924; a absolvit Școala Specială în 1926.

Avansat locotenent la 10 mai 1928, fiind apoi ofițer instructor la Liceul Militar „Mihai Viteazul“ din Tg. Mureș.

Absolvent al Școlii de Jandarmi în 1933, revine totuși după scurt timp în arma sa de origine.

Avansat căpitan la 1 aprilie 1936.

Propozabil în 1942, urma să fie avansat maior în martie 1943.

S-a înaintat apoi până la râul Oskol, unde divizia a rămas câte zile pentru reorganizare. În acest timp, Comandamentul emitea planul de urmărire.

Urmărirea, epilogul oricărei bătălii, impune mari eforturi fizice și morale. La Infanterie, marșurile în cursul cărora soldatul își poartă cu el întregul echipament, sunt mult ușurate din pricina mobilității armei. Mai dificilă este însă alegerea itinerariilor accesibile artileriei, trenurile regimentare și elementelor neîndivizionate. Pentru străbaterea unor vaste porțiuni nisipoase, a fost nevoie să se improvizeze un fel de podețe din lemne, de 5 până la 10 cm grosime și de 6 până la 8 metri lungime. Extremitățile

acestor podețe erau legate cu sârmă, pentru a prezenta destulă stabilitate la trecerea vehiculelor.

Urmărirea aceasta a durat 19 zile. Opriri nu se făceau decât noaptea, atât pentru odihna ostașilor, odihnă care era un element esențial, cât și pentru hrană și recuperare. Prizonierii pe care îi făceam cu miile, deveneau un serios impediment, din pricină că escortele, care rămâneau cu paza lor, nu mai reveneau la unitățile respective decât după termene foarte elastice. Incidentele de foc erau în schimb sporadice și de scurtă durată, deoarece întregul sistem de apărare sovietic se zguduise. Materialul abandonat de ruși, tancuri americane, katiușe, camioane „Ziss“ și camioane de tot felul nu ne interesau decât în măsura în care le puteam goli benzina din rezervoare... Divizia și-a ghidat marșul de urmărire pe jaloanele: Starobelsch, Kotelnikovo, trecerea Donului pe la Zemlianskaia, având ca punct final Stalingradul.

În regiunea Tebecktenerova însă ne-am izbit de primele rezistențe ale Stalingradului: fortificații de campanie executate în pripă, dar constituind poziții bine organizate, șanțuri anticar de dimensiuni exagerat de mari și cazemate pentru armele automate cu un plan de foc foarte bine conceput. Pozițiile acestea sovietice erau îndeosebi apărate de două școli militare, cea de la Krasnodar și cea de la Novocerkask. Un atac în masă al românilor a zdrobit și această rezistență, pierderile suferite de apărătorii sovieticii fiind cu mult mai grele decât ale altor atacatori români, aceasta constituind o dovadă că ostașii noștri au atacat fulgerător și cu mare elan.

După înlăturarea acestui obstacol, Corpul 6 Armată a fost dirijat în zona de sud/sud-vest a Stalingradului, ocupând un sector cu limita de nord Zaza și cea de sud Elista, sector al cărui front era jalonat de localitățile Zaza, Malo Derbety, Sadovoie, est Troițkoie, Elista. O asemenea lungime de front avea capacitatea militară de acoperire, nu de atac. Postul de comandă al generalului Dragalina era la Abganerovo.

Pe această poziție s-a rămas din august până la mijlocul lui noiembrie 1942, când o repliere a fost necesară pentru acordarea frontului cu sectorul de nord, ajustarea aceasta fiind determinată de breșa de la Cotul Donului și de încercuirea Stalingradului. În faza aceasta de repliere a frontului au intervenit și unitățile de cavalerie comandate de generalul Korne Radu, cu deosebire detașamentul său de șoc. Din acest detașament au murit atunci Lt. col. Harconiță, căpitanul Georgescu și mulți alți camarazi iubitori de neam și țară.

Crăciunul 1942 în Stepa Kalmucă

Crăciunul 1942 urma să fie petrecut în adăposturile pe care fiecare unitate și le improvisase pe această poziție organizată. Potrivit concepției lor de sadică nerespectare a sărbătorilor religioase, bolșevicii au început să întreprindă numeroase incursiuni chiar în noaptea Ajunului Nașterii Domnului. Totuși, în ciuda acestor semne prevestitoare de furtună, ostașii noștri au organizat coruri și grupe de colindători, acolo, la 25 km depărtare de Stepa Kalmucă... A doua zi de Crăciun, pe la orele 11, sosește ordin de la generalul Mitrănescu ca totul să fie îmbarcat și gata de mișcare pentru ora 13. La această oră, Eșalonul 1 al diviziei a început deplasarea spre sud, către Schebalin-Nikolski. Trupele noastre erau puse acum la grea încercare, ele fiind nevoite să execute operațiuni de alt fel decât cele din prima fază a campaniei, în cele mai vitrege condițiuni. În asemenea împrejurări, un element determinant este modul cum comandantul celei mai mici unități sau subunități știe să-și stăpânească nervii, să fie calm și nepripiț în luarea unei hotărâri, ținându-și mereu trupa în mână, în primul

rând prin exemplul personal. Un asemenea comandant a fost și căpitanul Dașchievici Romulus.

Pe ger cumplit și sub viscolul care sufla cu furie dinspre Stepa Kalmucă, sub presiunea continuă a inamicului îmbătat de faptul că se afla în ofensivă, Regimentul 5 Dorobanți „*Vlașca*“ lupta în retragere... Oamenii nu mai primesc nici ceai, nici cafea și nici o ciorbă caldă, ci doar o pâine înghețată, fărâmicioasă. În a treia zi de Crăciun, Regimentul 5 Dorobanți este hărțuit din toate părțile de incursiuni puternice ale inamicului, care operează la adăpostul întinericului. În zorii zilei următoare, zi senină cu vizibilitate perfectă, întreg sectorul diviziei este inundat de un val de tancuri sovietice... Cum însă unitățile noastre ocupă un front extrem de larg, adică se află în dispozitiv foarte subțire, pierderile în efectiv nu sunt alarmante. Mișcarea trupelor noastre tinzând mai mult la sustragere decât la acroșare, inamicul înaintează destul de repede și nu urmărește decât grupurile care se formează, de regulă, în jurul șefilor având în avantajul său superioritatea numerică. Zgomotul tancurilor este asurzitor, și merit să înspăimânteze... Cine-și pierde capul sau este cuprins de apatie, este sortit să fie strivit sub șenile... Rușii trag la întâmplare, dar cu enormă risipă de muniții, astfel că destul de mulți dintre ai noștri sunt loviți, mai ales dintre acei care, cuprinși de fatalism, nu mai țin seama de folosirea terenului...

Pe la ora 10,30-11, pe versantul pantei care cobora spre sud, adică spre apărare, grupul ofițerilor din primul eșalon al diviziei, poate observa direct și sub soare strălucitor, de la 800 cel mult 900 metri distanță, modul cum compania căpitanului Dașchievici încearcă să se desprindă și să evite încercuirea. Este locul să spunem aici că grupul acesta de ofițeri era condus de către colonelul Dobrotescu Oreste, comandantul artileriei divizionare. Linia de luptă continuând mereu spre sud, într-o pantă destul de ușoară, terenul favoriza atât înaintarea inamicului cât și retragerea

amică. În lupta care se desfășura, condițiunile erau deci egale pentru ambele părți. Retragera Companiei Căpitan Dașchievici se efectua într-o ordine perfectă, în pas hotărât și fără semne de panică, dovadă că ofițerul, prin exemplul său personal, calm și sfidând moartea, ținea trupa solid în mână.

Peste puțin timp însă apar la creasta înălțimilor de la nord vreo 4 grupe de tancuri sovietice. Tancurile încep să coboare panta în formație de curățire a terenului... Situația devenea din ce în ce mai critică, tragică chiar. Grupul ofițerilor, comandați de colonelul Dobrotescu, care urmărise cu înfrigurare toate mișcările ostașilor din compania de dorobanți și comportarea exemplară a bravului lor comandant, așteptau acum o nouă fază a luptei care avea să se desfășoare, de data aceasta, în condițiuni cu totul inegale... Dar tocmai în această emoționantă clipă, grupul de ofițeri primește ordinul să se deplaseze la Nikolski, localitate situată la vreo 7 km spre sud-vest. Din spirit de camaraderie și în comuniune românească, colonelul Dobrotescu ordonă totuși unui ofițer, care dispunea de motocicletă, să rămână pe loc, să continue observația și să dea apoi informații despre soarta companiei căpitanului Dașchievici. Dificilă și penibilă misiune, de unul singur și sub amenințarea de a fi și tu nimic, să asiești la dezastrul unei companii românești, fără să ai posibilitate de a interveni la salvarea ei!... Când eșalonul ofițerilor intra în Nikolski, ștafeta înfrângerii raporta sumar: „*Compania nu mai există. Cine n-a fost ucis, a fost capturat de sovietici. Despre căpitanul Dașchievici, se poate doar deduce că este dispărut.*“ Dispărut! Rubrica dispăruților, rubrică de cele mai multe ori înșelătoare, care cuprindea numele acelora despre care nu se știa cu certitudine că muriseră și care erau considerați încă recuperabili...

Divizia l-a menținut pe căpitanul Dașchievici Romulus în poziția de dispărut până la sfârșitul operațiunilor, deși toate ipotezele conduceau la concluzia că murise, strivit de șenilele tancurilor, ca atâția ostași din compania lui.

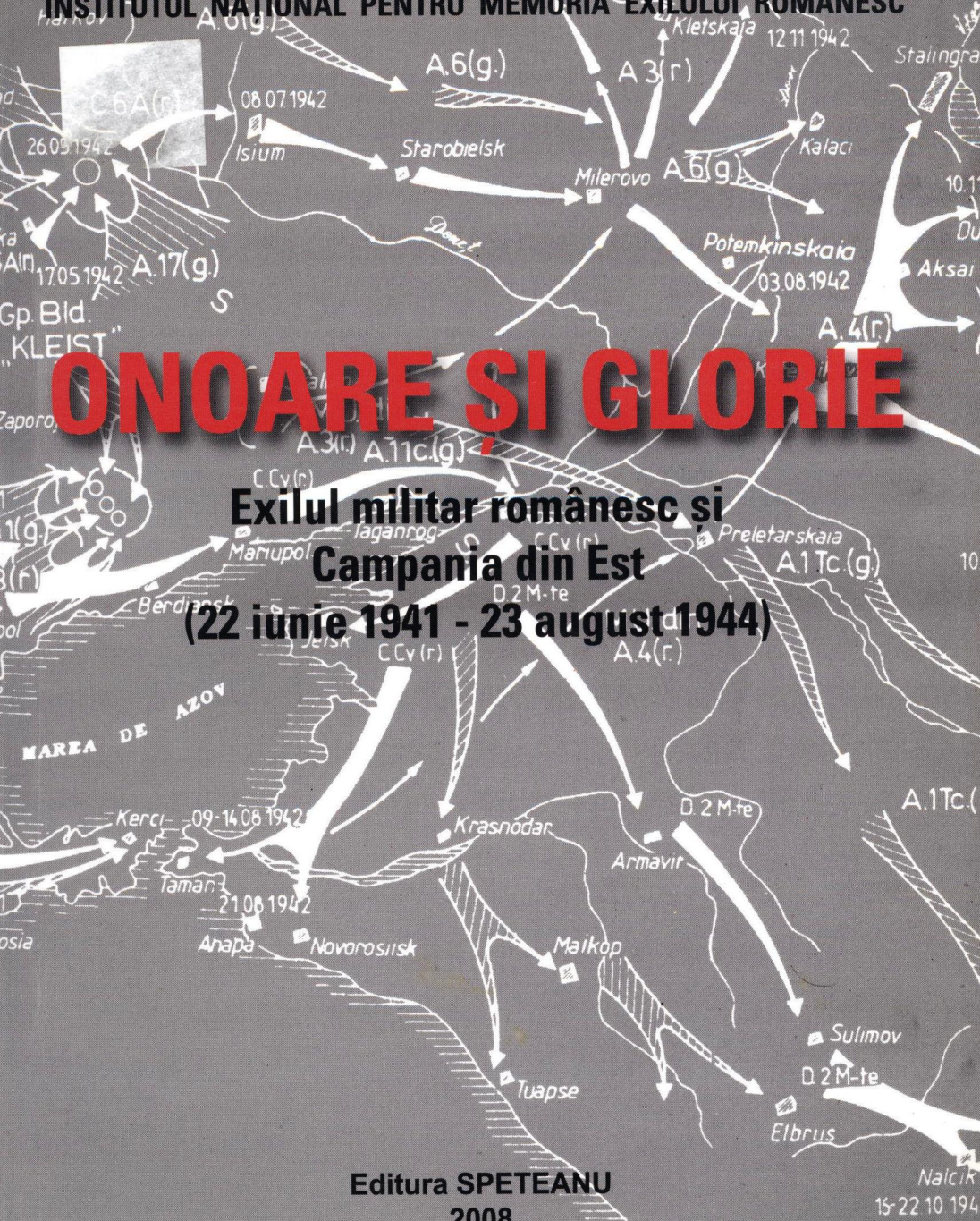
După 1945, când sovieticii „*eliberatori*“ au făcut concesiile de a restitui țării un prim grup de prizonieri, printre ei se afla și căpitanul Marinică, din același regiment de dorobanți din Vlașca. Acesta a comunicat familiei celui dispărut că ostașii capturați a treia zi a Crăciunului 1942, în împrejurările descrise mai sus, ostași printre care se afla și căpitanul Dașchievici, au fost conduși la Astrahan, unde bolșevicii improvisaseră un lagăr de prizonieri în clădirile unui colhoz părăsit și aflat în stare de ruină. Frigul cumplit care s-a menținut până în mai 1943, hrana mizerabilă, condițiile igienice de nedescris, absența totală a oricărei asistențe medicale, demoralizarea, umilințele, toate acestea au contribuit la secarea oricărei forțe de rezistență a prizonierilor români, o epidemie de tifos exantematic, care contaminează întregul lagăr în mai 1943, o izbăvire divină poate, pune capăt suferințelor acestor prizonieri români, secerându-i aproape pe toți. Așa a pierit la Astrahan și căpitanul Dașchievici Romulus, ofițer iubit și apreciat de camarazi și de superiori, om de înaltă ținută morală, de corectitudine exemplară, devotat carierei militare dar dovedind și o pronunțată vocație artistică, pe care o moștenise de la mama pe care o pierduse în fragedă copilărie. Căpitanul Dașchievici n-a putut accepta o situație comodă și lipsită de primejdii la o formație din interiorul țării, ci s-a prezentat voluntar, a plecat pe front, la o unitate din prima linie, unde și-a făcut datoria cu abnegație și spirit de sacrificiu, aflându-și sfârșitul departe de țară, într-un mizerabil lagăr de la revărsarea Volgăi.

Ofițerul acesta era fiul eruditului cercetător și autor de lucrări istorice Ion Dașchievici și fratele Eglantinei Dașchievici, neobosită și vajnică luptătoare pentru cauza românească.

În inimile camarazilor, amintirea căpitanului Dașchievici va trăi mereu, iar numele lui va fi înscris odată în cartea de aur a neamului.

„*Stindardul*“ nr. 88-89/1965

ONOARE ȘI GLORIE

Exilul militar românesc și
Campania din Est

(22 iunie 1941 - 23 august 1944)